

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

31

Οι Φτερωτοί
Μονομάχοι

Τὸ Ἑλληνόπουλο

ΚΤΑΝ ἓνα φτωχὸ παιδάκι ἀπὸ μιᾶ φτωχῇ συνοικίας τῆς Ἀθήνας. Τὴν ἡμέρα δούλευε γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ χήρα μητέρα του καὶ τὴ νύχτα πῆγαινε στὸ σχολεῖο, γιατί δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ ἀγράμματος.

Ἡ ἐπίδοσί του στὰ μαθήματα ἦταν καταπληκτική. Στὰ Ἑλληνικά ἦταν πρῶτος. Στὴ Γεωγραφία ἦταν πρῶτος. Στὴς ξένες γλῶσσες ἦταν ἀφθαστος. Στὴ φυσικὴ καὶ στὴ Χημεία ἦταν ἀνώτερος κι' ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς του! Στὰ Μαθηματικά, στὴ Γεωμετρία, στὴν Ἀστρονομία ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε ἔλυνε μὲ ἀπάνταστη εὐκολία προβλήματα,

ποὺ δυσκόλευαν ἀκόμα καὶ καθηγητὲς τοῦ Πολυτεχνείου!

Μὰ ἡ σκληρὴ βιοπάλη δὲν ἄφηνε τὸ μικρὸ Ἑλληνόπουλο νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδὲς του μὲ τὴν ἀνεσι ποὺ ἔπρεπε. Καὶ τότε, ξαφνικὰ καὶ ἀπροειδοποίητα, ἡ συμφορὰ χτύπησε τὸ μικρὸ φίλο μας.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ θαραιὰ ἀρρώστεια, ἡ μητέρα του πέθανε ἀφήνοντάς τον ἔρημο καὶ ὀρφανό, μόνο μέσα στὸν ἀπέραντο κόσμος, δώδεκα χρονῶν παιδί!

Δύσκολες μέρες ἀκολούθησαν. Ἡ λύπη γιὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε κάθε ὄρεξι γιὰ δουλειὰ καὶ γιὰ σπουδὲς ἔσβησε μέσα του. Γιὰ ἓνα διάστημα, ἐκινδύνευσε νὰ γίνῃ ἀλήτης, ζητιάνος, μὰ ἡ δυνατὴ

καί γεμάτη θέλησι ψυχή του αντιστάθηκε και νίκησε.

Τό Έλληνόπουλό μας ἔρ-
χισε πάλι νά πηγαίνει στό σχο-
λεῖο του τή νύχτα καί νά δου-
λεύει τήν ἡμέρα, μέ ἀλύγιστη
ἀπόφασι νά γίνη μιὰ μέρα
κ ά τ ι, νά προσφέρει μεγά-
λες ὑπηρεσίες ὡς ἐπισιτήμων
στήν πατρίδα του καί στήν
ἀνθρωπότητα.

Στό σκληρό αὐτό ἀγῶνα
τόν βοηθοῦσαν πολὺ τὰ τελευ-
ταῖα λόγια τῆς μητέρας του:

— Παιδί μου, τοῦ εἶχε πῆ-
πεθαίνοντας, θέλω νά γίνης ἕ-
νας ἄνθρωπος καλός, τίμιος
καί χρήσιμος στήν κοινωνία!
Ἡ ψυχή μου θά γεμίζει χαρὰ
παρακολουθώντας ἀπό ψηλά
τήν πρόδρό σου!

Μιὰ μέρα, ἡ τύχη ἀποφάσι-
σε νά χαμογελάσῃ στό φίλο
μος. Τό Ὑπουργεῖο Παιδείας
προκήρυξε ἕνα διαγωνισμό
γιά νά στείλῃ μερικά παιδιά
νά σπουδάσουν στό ἐξωτερικό.
Τὰ δέκα παιδιά, πού θά
ἔγραφαν καλύτερα στό διαγω-
νισμό αὐτό θά στέλνονταν
στήν Ἀμερική, ὅπου θά σπού-
δαζαν, θά ἔτρωγαν καί θά
τυνόνταν μέ ἔξοδο τῆς ἀμερι-
κανικῆς κυβερνήσεως.

Ὅταν ὁ φίλος μας πῆγε
κι' αὐτός νά πάρῃ μέρος στό
διαγωνισμό, οἱ καθηγηταί
πού θά τόν ἐξέταζαν χαμογέ-
λασαν.

— Μά εἶσαι μικρός, τοῦ εἴ-
παν, πολὺ μικρός. Δέ βλέπεις
ὅτι κανένας ἀπό αὐτούς πού
παίρνουν μέρος στό διαγωνι-
σμό δέν εἶναι μικρότερος ἀπό
δεκάξη χρονῶν; Ἐξάλλου,

πρέπει νά ξέρης ἄρκετά ἀγ-
γλικά... Πήγαινε καλύτερα νά
διαβάσης τὰ μαθήματά σου
καί, ὅταν μεγαλώσης, παίρ-
νεις μέρος σέ κανέναν ἄλλο
διαγωνισμό!

— Μιλῶ ἄρκετά καλὰ τὰ
ἀγγλικά, ἀπάντησε ὁ μικρός,
καί εἶμαι βέβαιος ὅτι θά τὰ
καταφέρω καί σι' ἄλλα μα-
θήματα. Σᾶς παρακαλῶ, ἀ-
φήστε με νά πάρω μέρος!
Δέν ἔχετε νά χάσετε τίποτα!

Οἱ καθηγηταί δέχτηκαν ὄχι
γιατί πίστεψαν στά λόγια του,
ἀλλὰ γιατί εἶδαν τὰ μάτια
του νά θουρκώνουν καί τόν
λυπήθηκαν.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τήν
ἐκπληξί τους ὅταν εἶδαν ὅτι
τὰ γραφτά του ἦσαν τόσο τέ-
λεια ὥστε δέν μπόρεσαν νά
θοροῦν οὔτε μιὰ λέξι γιά νά
τῇ διορθώσουν!

Ἔτσι, τὸ Ἑλληνόπουλό
μας ἦρθε πρῶτο στό διαγωνι-
σμό καί πῆγε στήν Ἀμερική,
ὅπου συνέχισε τίς σπουδές
του μέ καταπληκτική πρόοδο.
Πάντα πρῶτο σ' ὅλα, ὄχι μό-
νο ἀπό τοὺς Ἑλλήνες ἀλλὰ
καί ἀπό τοὺς Ἀμερικανούς
συμφοιτητάς του, τὸ ξενητεμέ-
νο ὄρφανό Ἑλληνόπουλο κα-
τάρθωσε νά πάρῃ μέ ἄριστα
μέσα σέ τέσσερα μόνο χρόνια
τὸ δίπλωμα Φυσικῆς καί Χη-
μείας, τὸ δίπλωμα Μαθηματι-
κῶν, τὸ δίπλωμα Ἀστρονομί-
ας, καί τὰ διπλώματα Πολιτι-
κοῦ Μηχανικοῦ, Ἱατρικῆς καί
πολλῶν ἄλλων ἐπιστημῶν!

Δέκα ἔξη χρονῶν, τὸ Ἑλ-
ληνόπουλο εἶχε ἀποφοιτήσει
ἀπὸ ὅλα τὰ ἀμερικανικά πα-

νεπιστήμια, πηδώντας τις τάξεις τέσσερις - τέσσερις και άποσπώντας τον άπέραντο θαυμασμό των συμφοιτητών του και των καθηγητών του, όχι μόνο με την πρόδρό του αλλά και με τις έξυπνες έφευρέσεις, που είχε αρχίσει κιόλας νά έπινοή!

Τώρα, σέ ηλικία δέκα έφτά μόνο χρονών, ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο (*), όπως τον λένε οί "Αμερικανοί, έχει κιόλας διορισθή ύφηγητής στο Πανεπιστήμιο τής Νέας Υόρκης! "Εχει στη διάθεσί του ένα τέλειο έργαστήριο και κάνει πειράματα και μελέτες πάνω στα μεγάλα μυστήρια τής έπιστήμης και τής ζωής!

Οί "Αμερικανοί έπιστήμονες περιμένουν πολλά από τό δαιμόνιο μικρό "Ελ Γκρέκο, τό Παιδί - Φαινόμενο!

Κανένas τους όμως δέ φαντάζεται πώς ό "Ελ Γκρέκο είναι προσωρισμένος νά παίξη πολύ σοβαρό ρόλο σέ κάτι πολύ πιο σπουδαίο! Δέν ξέρουν ότι τό μικρό "Ελληνόπουλο, που ξεκίνησε από μία φτωχογειτονιά τής "Αθήνας για νά κατακτήσει τό πνεύμα και

την έπιστήμη, θά γίνη μιá μέρα ό ύπ' αριθμόν 1 ήρωας του Κόσμου, ό Σωτήρας τής "Ανθρωπότητος!...

Οί Φτερωτοί

ΛΑ είναι ήσυχα και όμορφα και φωτεινά. Ό ήλιος λάμπει πάνω από τις πόλεις και τά δάση, τους κάμπους και τά θουνά, κι' ένα δροσερό αεράκι κάνει τά φύλλα των δέντρων και τά μαλλιά των ανθρώπων νά σαλεύουν.

Σ' ένα δάσος, έξω από μιá μεγάλη πόλι, είναι στρατοπεδευμένο ένα σύνταγμα. Οί στρατιώτες, καθισμένοι στα χόρτα, τρώνε τό πρωινό τους συσσίτιο γελώντας και πετώντας καλαμπούρια ό ένας στον άλλο.

Πού και πού κανένα άεροπλάνο πετάει στον ουρανό και οί στρατιώτες σαλεύουν τά χέρια τους, χαιρετώντας τον πιλότο του.

— Κυττάξτε!, λέει ξαφνικά ένας. Κυττάξτε ένα παράξενο άεροπλάνο! Ξεπερνάει σέ γρηγοράδα όλα τ' άλλα! Και μοιάζει με πουλί!

Πραγματικά, ένα παράξενο άεροπλάνο έχει φανή στον ουρανό και πλησιάζει με μεγάλη γρηγοράδα.

Είναι πολύ μεγάλο και τά φτερά του μοιάζουν με τά φτερά ενός γιγάντιου αετού! Τό εμπρός μέρος του έχει τό σχήμα κεφαλιού ενός όρνεου και

(*) "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο είναι ισπανική λέξι που σημαίνει "Ο "Ε λ λ ν α ς. "Ελ Γκρέκο έλεγαν άλλοτε έναν άλλο ξακουστό "Ελληνα, τό μεγαλοφυή ζωγράφο Δομήνικο Θεοτοκόπουλο, που δόξασε την πατρίδα του σ' όλόκληρο τον κόσμο, με τους υπέροχους πίνακές του που κρέμονται σήμερα στα μεγαλύτερα μουσεία τής ύφηλίου.

ή οὐρά του είναι ὅμοια με οὐ-
ρά πουλιού!

Τὸ ἀερόπλοιο φτάνει μέσα
σὲ λίγες στιγμὲς πάνω ἀπὸ τὸ
στρατόπεδο καὶ σταματάει.
Μένει ἀκίνητο στὸν ἀέρα σὰν
νὰ κρέμεται στὴν ἄκρη ἑνὸς
σκοινοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Καὶ τότε δυὸ μεγάλες πόρ-
τες ἀνοίγουν στὰ πλευρά του
καὶ οἱ στρατιῶτες, μετὰ τὸ στό-
μα ὀρθάνοιχτο ἀπὸ ἔκπληξι,
θλέπουν κάτι ἀλλόκοτα ὄντα,
ἀνθρώπους μετὰ μεγάλη ἀετί-
σις φτερά, νὰ θγαίνουν καὶ
νὰ σκίζουν τὸν ἀέρα σὰν γε-
ράκια καταβαίνοντας πρὸς τὸ
ἔδαφος!

Τὸ θέαμα εἶναι τόσο ἀπί-
στευτο ὥστε οἱ στρατιῶτες μέ-
νουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀ-
σάλευτοι, ἐμβρόντητοι.

"Επειτα μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Στὰ ὅπλα!

Παρατοῦν ἀμέσως ὅλοι τὶς
καρσάνες τους καὶ ἀρπά-
ζουν τὰ ὅπλα τους.

— Καλυφθῆτε!, διατάζει ὁ
διοικητής.

Οἱ στρατιῶτες τρέχουν καὶ
ταμπουρώνονται πίσω ἀπὸ
θράχους καὶ κορμούς δέν-
τρων, κυττάζοντας πάντα
πρὸς τὰ πάνω.

Οἱ φτερωτοὶ ἄνθρωποι ἔ-
χουν πλησιάσει τώρα στὸ ἔ-
δαφος καὶ διαγράφουν κύ-
κλους πάνω ἀπὸ τὸ στρατό-
πεδο. Ἀνάμεσά τους εἶναι ὁ
Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος τοῦ Κακοῦ, ὁ μεγαλύ-
τερος ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότη-
τος, καὶ ἡ σατανικὴ κόρη του,
ἡ Σατούρνα.

Οἱ στρατιῶτες θλέπουν τώ-

ρα ὅτι οἱ φτερωτοὶ ἄνθρωποι
ἔχουν... πράσινα μαλλιά καὶ
ὅτι κρατοῦν στὰ χέρια τους
μεγάλα σπαθιά πού ἡ λεπίδα
τους θγάζει.... φλόγες!

Ὁ Σατούρ φωνάζει:

— Στρατιῶτες, παραδοθῆ-
τε! "Αν ὑπακούσετε, δὲν θὰ
πάθετε τίποτα! "Αν ἀντιστα-
θῆτε θὰ πεθάνετε!

— Πῦρ!, φωνάζει ὁ διοικη-
τὴς τοῦ συντάγματος.

Τουφέκια, πιστόλια καὶ πο-
λυβόλα ἀρχίζουν νὰ ξερνοῦν
φωτιά καὶ ἀτσάλι ἐναντίον
τῶν φτερωτῶν ἐπιδρομῶν.
Μερικοὶ πέφτουν χτυπημένοι.

Οἱ ὑπόλοιποι, μετὰ τὸν Σα-
τούρ καὶ τὴ Σατούρνα ἐπικε-
φαλῆς, προσγειώνονται ἀνά-
μεσα στοὺς στρατιῶτες καὶ
χτυποῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά μετὰ
τὰ σπαθιά τους.

Φριχτὲς σκηνὲς ἐπακολου-
θοῦν. Κάθε φορὰ πού ἕνα σπα-
θὶ ἀγγίζει ἕνα στρατιώτη, μιὰ
ἀστραπή ξεκινεῖ ἀπὸ τὴ φλό-
γινη αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ καὶ
χτυπάει τὸν στρατιώτη πού πέ-
φτει κεραυνόπληκτος!

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φτερω-
τοὺς πέφτουν ἐπίσης χτυπημέ-
νοι ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Μὰ συμ-
βαίνει καὶ παράδοξο καὶ ἀνε-
ξήγητο. Οἱ πεσμένοι φτερωτοὶ
δὲ μένουν γιὰ πολὺ χάρω, ἀ-
κόμα κι' ἐκεῖνοι πού οἱ σφαί-
ρες τοὺς ἔχουν τρυπήσει τὴν
καρδιά ἢ τὸ κεφάλι! Σηκώ-
νονται σὲ μερικὲς στιγμὲς,
σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα, καὶ
συνεχίζουν τὴ μάχη μαζί μετὰ
τοὺς συντρόφους τους!

Ἀκόμα καὶ ὅσοι ἔχουν χά-
σει ἕνα χέρι ἢ ἕνα πόδι σηκώ-

νονται, γιατί στη θέσι του κομμένου μέλους ξεφυτρώνει μέσα σε λίγες στιγμές ένα άλλο μέλος απαράλακτο με το πρώτο!

Ο Σατούρ μαζί με τη Σατούρνα ὁρμουν ἐναντίον του συνταγματάρχη καὶ τῶν ἀξίω ματικῶν του. Αὐτοὶ πυροβολοῦν μὲ τὰ πιστόλια τους, μα οἱ σφαῖρες δὲν κάνουν τιποτα στοὺς μαιουροὺς Ὑπερανθρώπους, γιατί τὰ κορμιά τους ἔχουν τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ελαστικότητα τοῦ ἀτσαλιοῦ!

Μὲ τὶς τρομερὲς γροθιὲς τους, ὁ Σατούρ κι' ἡ κόρη του ἐξοντώνουν τοὺς ἀξιωματικούς!

Ἐπειτὰ ἀπ' αὐτὸ ὅσοι στρατιῶτες εἶναι ἀκόμα ζωντανοὶ πετοῦν χάμα τὰ ὅπλα τους καὶ παραοῖδονται!

Οἱ Φτερωτοὶ τοὺς ἀρπάζουν δυὸ - δυο, πετοῦν πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς κουβαλοῦν μέσα στο ἀεροπλάνο. Ὅταν τελειώνουν, τὸ ἀεροπλάνο ξεμακραίνει καὶ χάνεται στὸν ὀρίζοντα...

Κάτω, στὸ στρατόπεδο, δὲν ἔχουν μείνει παρὰ μόνο νεκροὶ καὶ τραυματίες!...

Λίγη ὥρα ἀργότερα, μιὰ παρόμοια σκηνὴ διαδραματίζεται σ' ἓνα ἄλλο στρατόπεδο διακόσια χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Πρόκειται τώρα ὄχι ἀπλῶς γιὰ ἓνα σύνταγμα, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ὁλόκληρη μεραρχία μὲ χιλιάδες στρατιῶτες, καὶ ἡ ἀντίστασι πού προβάλλουν στὴν ἐπίθεσι τῶν Φτερωτῶν εἶναι πολὺ πιὸ μεγάλη.

— Μὴ μὲ σκοτώσετε.... ἄγγελοί μου!, λέει ὁ νάνος.

Ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα χτυποῦν τὸ τεράστιο ἀεροπλάνο πού μοιάζει μὲ πουλί, μὰ τὰ θλήματα δὲν τὸ καταστρέφουν! Χειροβομβίδες σκάζουν ἀνάμεσα στοὺς φτερωτοὺς καὶ τοὺς διαμελίζουν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τοὺς ἐξοντώνουν ὀριστικά, γιατί ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς οἱ ἀλλόκοτοι ἐπιδρομεῖς σηκώνονται πάλι ὄρθιοι γεροὶ καὶ ζωντανοί!

Ἔτσι καὶ ἡ μεραρχία αὐτὴ ἀναγκάζεται στὸ τέλος νὰ παραδοθῇ!

Οἱ Φτερωτοὶ μεταφέρουν

χονται οί... άγγελοι με πύρινες ρομφαίες! Μπρρρρ!

Τά δόντια του χτυπούν μεταξύ τους και κροταλοῦν τόσο δυνατά ὥστε ὁ Τσιπιτοίπ με δυσκολία ἀκούει τὰ λόγια τοῦ νάνου.

— Κοντοστούπη!, λέει. Τί ἔπαθες ξαφνικά; Μήπως σοῦ στριψε;

— Κύ... κύ... κύ... κύττα ψηλά!, τραυλίζει ὁ νάνος.

Ὁ Τσιπιτοίπ σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ τὸ ράμφος του ἀνοίγει διάπλατα. Ἐνα τεράστιο ἀερόπλοιο εἶναι σταματημένο στὸν ἀέρα καὶ ἀπὸ δυὸ ἀνοίγματα στὰ πλευρά του βγαίνουν φτερωτοὶ ἄνθρωποι με πράσινα μαλλιά καὶ πύρινα σπαθιά καὶ χαμηλώνουν πρὸς τὸ στρατόπεδο.

Καὶ τότε, μέσα στὴ γαλήνη τῆς ἐξοχῆς, ἀντηχοῦν τουφέκια, πιστόλια, πολυβόλα, χειροβομβίδες καὶ ἀντιαεροπορικά!

Οἱ στρατιῶτες προσπαθοῦν νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσιν τῶν Φτερωτῶν.

Ὁ Τσιπιτοίπ γυρίζει καὶ τὸ θάχει στὰ πόδια, με τεράστια πηδήματα, πὺ φτάνουν σὲ μᾶκρος δέκα μέτρων τὸ καθένα!

Ὁ Κοντοστούπης, με τὴν ψυχὴ παγωμένη ἀπὸ τρόμο μένει καρφωμένος στὴ θέσιν του, μουρμουρίζοντας:

— Ὁχ! Πάω! Πάω περίπατο στὸν ἄλλο κόσμος! Μὲ χτυπήσανε ξαφνικά καὶ ἀπροεידόποίητα! Οἱ σφαίρες χώνονται στὸ κορμί μου ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν ἔ-

πεσα ἀκόμα! Αὐτὸ συμβαίνει γιατί εἶμαι... σκληρὸς ἄντρας καὶ δὲ λυγίζω εὐκολα! Δὲ γονατίζω ἐγὼ μπροστὰ στὸ θάνατο! Ὁχ, ἡ καρδούλα μου!

Καί... πέφτει στὰ γόνατα! Γύρω του ἔχουν προσγειωθῇ τώρα καὶ τὸν κυττάζουν ἄγρια τρεῖς Φτερωτοί, με τὰ πύρινα σπαθιά τους ὑψωμένα ἔτοιμα νὰ χτυπήσουν.

— Μή, Ἄγγελοί μου!..., τραυλίζει ὁ νάνος. Μή, ἄγγελάκια μου! Μή, ἄγγελουδάκια μου! Ἄν με χτυπήσετε με τὶς ρομφαίες σας, θά... πάθω συγκοπή!... Εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος ἐγώ! Καὶ σὰς θαυμάζω! Τί ὠραία φτερά πού ἔχετε! Τί χαριτωμένα πού εἶναι τὰ μαλλιά σας! Πράσινα σάν... ραδίκια!

— Παραντόσου, ἄλλοιῶς τὰ πετάνης!, λέει ἕνας Φτερωτός!

— Νὰ παραδοθῶ, ἄγγελάκια μου!, κλαψουρίζει ὁ νάνος. Νὰ παραδοθῶ χίλιες φορές! Σ' ἐσᾶς νὰ μὴν παραδοθῶ; Χά, χά, χά! Γιατί νὰ μὴν παραδοθῶ, παρακαλῶ; Γιατί νὰ παραδοθῶ; Ὁχι... Γιατί νὰ μὴν παραδοθῶ; Ὁχ, Παναγίτσα μου! Ἐχασα τὰ λόγια μου! Ὁχ, καρδούλα μου! Πεθαίνω! Ἄγγελουδία μου, σὰς παραδίνω τὴν ψυχὴ μου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο.

Τρεῖς ἱπτάμενοι ἄνθρωποι, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή, προσγειώνονται μπροστὰ στοὺς τρεῖς Φτερωτοὺς καί, με μιὰ γρο-

θιά στο σαγόνι καθενός, τούς ρίχνουν χάμω νεκρούς!

"Επειτα, οί 'Υπεράνθρωποι άπογειώνονται και όρμουν μέσα στο στρατόπεδο, όπου συνεχίζεται ή μάχη ανάμεσα στους Φτερωτούς και στους στρατιώτες.

Ο Κοντοστούτης, για μερικές στιγμές, μένει γονατιστός ασάλευτος, με τó στόμα άνοιχτό και τά μάτια πεταγμένα σχεδόν από τις κόγχες τους.

Γιά τó νάνο, οί φίλοι του είχαν κάνει μιá τρομακτική ιεροσυλία. Είχαν χτυπήσει και είχαν σκοτώσει τούς... άγγέλους τού καλού Θεού!

Δάκρυα κυλούν από τά μάτια του.

— Άγγελούδια μου, μουρμουρίζει με δέος. Συγχωρή-

Ή Άστραπή χτυπάει τόν Φτερωτό με τήν τρομερή γροθιά της...

στε τούς 'Υπεράνθρώπους! Δέν ήξεραν τί έκαναν! Σάς χτύπησαν κατά λάθος! Πώς όμως... Πώς όμως...

Σταματάει και τó πρόσωπό του ζαρώνει από άπορία και ύποψια.

— Πώς όμως σάς σκότωσαν άφοϋ είστε άγγελοι; συνεχίζει. Μήπως... μήπως δέν είστε άγγελοι, αλλά... μεταμφιεσμένοι σατανάδες; Χά! Είστε τυχεροί που δέν τó κατάλαβα από τήν άρχή, άλλωστε θά σάς... μαδοϋσα τά φτερά και θά σάς έβαζα νά τά... φάτε! Άγιοι Πάντες! Πεθαίνω πάλι! Σα... σαλεύουν! Άν... άνοίγουν τά μάτια τους!

Πραγματικά, οί νεκροί Φτερωτοί σαλεύουν, άνοίγουν τά μάτια τους και τινάζονται όρθιοι.

Ο ένας άπ' αϋτούς άρπάζει τόν Κοντοστούτη και πετάει ψηλά, πρós τó αερόπλοιο ένώ οί άλλοι δυό όρμουν πρós τó στρατόπεδο, όπου διαδραματίζονται σκηνές φρίκης και τρόμου!

Οί 'Υπεράνθρωποι συμπλέκονται στόν άέρα με μερικούς Φτερωτούς και με τόν Σατούρ και τήν κόρη του, ένώ κάτω άλλοι Φτερωτοί χτυποϋν με τά πύρινα σπαθιά τους τούς στρατιώτες!

Ο 'Υπεράνθρωπος, με χαρά που τού ξαναδίνεται ή εύκαιρία νά συντρίψει τόν έγκληματικό αντίπαλό του, έχει ριχτή έναντίον τού Σατούρ και οί γροθιές του σφυροκοποϋν τó κορμί του γοργά, μεθοδικά και άδυσώπητα!

Τὸ ἴδιο κάνει πὶὸ πέρα καὶ ἡ Ἀστραπὴ ἐναντίον τῆς Σατοῦρνας!

Ἡ Μεγάλη Ἀποστολή

 Κεραυνὸς στριφογυρίζει ἀνάμεσά τους τσακίζοντας μὲ τις γροθιές του τοὺς Φτερωτοὺς. Κάθε φορὰ πού αὐτοὶ τὸν ἀγγίζουν μὲ τὰ ξίφη τους, τὸ Παιδί - Θαῦμα νοιώθει ἓνα δυνατό κλονισμό στὸ κορμί του κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ ρίχνεται ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του μὲ πὶὸ μεγάλη ὁρμὴ καὶ μανία.

Ἡ ἀποστολή του ὅμως δὲν ἔχει τέλος. Σὲ κάθε γροθιά του ἓνας Φτερωτὸς πέφτει μὲ τὸ κεφάλι ἢ τὸ κορμὶ τσακισμένο. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὅμως, ὁ ἴδιος Φτερωτὸς, ἀναστημένος, σηκώνεται ἀπὸ χάμω, πετάει ψηλὰ καὶ παίρνει πάλι μέρος στὶς ἀερομαχίες!

Μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ ματιοῦ του, ὁ Κεραυνὸς βλέπει κάτω τοὺς στρατιῶτες νὰ ρίχνουν τὰ ὅπλα τους καὶ νὰ παραδίνονται, μὴν μπορῶντας νὰ ἀνθέξουν περισσότερο στὴν ἐπίθεσι τῶν τρομερῶν αὐτῶν φτερωτῶν μονομάχων!

«Πρέπει νὰ θιαστοῦμε!, σκέπτεται ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Πρέπει νὰ τελειώσω με γρήγορα μ' αὐτοὺς ἐδῶ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ βοηθήσουμε τοὺς στρατιῶτες!»

Καὶ χυμáει μὲ ὁρμὴ ἐναντίον τῶν Φτερωτῶν ἀντιπάλων

— Εἶσαι ὁ Κεραυνός, δὲν εἶν' ἔτσι; λέει ὁ Ἑλ Γκρέκο.

του, χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ καλὰ τὶς ἀποστάσεις.

Αὐτὸ εἶναι ἓνα μοιραῖο λάθος!

Μὲ τὴ φόρα πού ἔχει δὲν προσέχει ὅτι εἴκοσι τουλάχιστον Φτερωτοὶ ἔχουν στραμμένα τὰ σπαθιά τους πρὸς τὸ μέρος του.

Τὰ σπαθιά ἀγγίζουν ὅλα μαζί τὸ κορμὶ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ μιὰ τεράστια σπῖθα, σὰν κεραυνός, τὸν χτυπάει!

Τὸ Παιδί - Θαῦμα συσπάζεται, χάνει τὶς αἰσθήσεις του καὶ πέφτει!

Οἱ Φτερωτοὶ γυρίζουν καὶ ὅλοι μαζί, μὲ τὰ σπαθιά τους προτεταμένα, ἀγγίζουν πρῶτα τὸν Ὑπεράνθρωπο κι' ἔπειτα τὴν Ἀστραπή.

Πέφτουν κι' αὐτοὶ ἀναίσθη-
τοι δίπλα στὸν Κεραυνό!

‘Ο Σατοῦρ κι’ ἡ Σατούρ-
να θέλουν νὰ προσγειωθοῦν
γιά νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν
Ὑπερανθρώπων, μὰ ὁ Σα-
τοῦρ λέει:

— “Ἀφῆσέ τους, Σατούρνα!
Δὲν πρέπει νὰ ἀποτύχη ἡ ἐπι-
θεσίς μας! Αὐτὸ εἶναι τὸ κυ-
ριώτερο... “Ὅταν τὰ σχέδιά
μας ἐκπληρωθοῦν, θὰ ἔρθῃ
κι’ ἡ ὥρα τῶν Ὑπερανθρώ-
πων! Ἐμπρός! “Ἀς κουβαλή-
σουμε τοὺς αἰχμαλώτους στὸ
ἀερόπλοιο! Ἡ φουρνιά εἶναι
οπουδαία αὐτὴ τῇ φορά!

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς καὶ
κρίν οἱ Ὑπεράνθρωποι συνέλ-
θουν, οἱ Φτερωτοί, ὁ Σατοῦρ
κι’ ἡ Σατούρνα μεταφέρουν
τοὺς στρατιῶτες, ποὺ ἔχουν
παραδοθῇ, στὸ ἀερόπλοιο καὶ
ξεκινοῦν μὲ ἀφάνταστη γρη-
γοράδα.

Ὅταν σὲ λίγο οἱ Ὑπεράν-
θρωποι ἀνοίγουν τὰ μάτια
τους, τὸ ἀερόπλοιο ἔχει ἐξα-
φανιστῇ!

Γύρω τους βογγοῦν πληγω-
μένοι στρατιῶτες καὶ ἄλλοι,
νεκροί, κυττάζουν τὸν οὐρα-
νὸ μὲ τὰ θολά, τυφλά μάτια
τους!

— Εἶναι φριχτό!, μουρμου-
ρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τόσοι
ἄθωοι στρατιῶτες σκοτώθη-
καν καὶ ἀκόμα περισσότεροι
αἰχμαλωτίστηκαν ἀπὸ τὸν Σα-
τοῦρ καὶ τοὺς Φτερωτοὺς
του! Συμβαίνει ὅμως κάτι
παράξενο: θλέπω γύρω μερι-
κὰ τοσκαίμενα μέλη τῶν Φτε-
ρωτῶν, κανένα ὅμως κορμί!

— Πατέρα!, λέει ὁ Κεραυ-

νός. Οἱ Φτερωτοὶ δὲν πεθαί-
νουν! Σκότωσα ἀρκετοὺς μὲ
τὶς γροθιές μου, ἀλλὰ ζωντά-
νεψαν μέσα σὲ λίγες στιγμὲς!
Τὸ πιὸ ἀπίστευτο ὅμως καὶ
πιὸ ἀνεξήγητο εἶναι ὅτι, ὅταν
τοὺς ἔσπαζα κανένα χέρι ἢ
πόδι ἢ φτερό, τὰ μέλη αὐτά...
Ξαναφύτρωναν! Ναι, πατέρα!
Ξαναφύτρωναν! Πρῶτη φορά
στὴ ζωὴ μου ἀντίκρουσα κάτι
τόσο φριχτὸ καὶ ἀπαίσιο! “Ε-
θλεπα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια
νὰ ξεφυτρώνουν ἀπὸ τὰ κορ-
μιά τους, ὅπως τὰ φυτὰ φυ-
τρώνουν μέσα ἀπὸ τὴ γῆ!

* * *

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ
Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνός
κι’ ἡ Ἀστραπή εἶναι καθισμέ-
νοι μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρ-
χιστρατήγου τοῦ ἀμερικανι-
κοῦ στρατοῦ.

— Ὑπεράνθρωπε, λέει ὁ
ἀρχιστράτηγος, ξέρεις θέβαινα
τὰ τρομερά πράγματα ποὺ
συμβαίνουν τὸν τελευταῖο και-
ρό, ἀφοῦ πῆρε ὁ ἴδιος, μὲ τὰ
παιδιά σου, μέρος σὲ μιά μά-
χη μὲ τοὺς Φτερωτοὺς ἐπιδρο-
μεῖς. Γιὰ νὰ καταλάβῃς ὅμως
πόσο σοβαρὴ εἶναι ἡ κατά-
στασις ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ ὅτι
ὡς τώρα ἔχουν σκοτωθῇ δέκα
χιλιάδες στρατιῶτες, ἔχουν
τραυματισθῇ εἰκοσι χιλιάδες
κι’ ἔχουν αἰχμαλωτισθῇ πενήν-
τα χιλιάδες! Ξέρουμε ἐπίσης
ὅτι ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῶν
Φτερωτῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ
Σατοῦρ, ὁ φοβερώτερος ἐ-
χθρὸς ποὺ ἔχει γνωρίσει τὸ
ἀνθρώπινο γένος! Ἐκείνο ὅ-
μως ποὺ δὲν ξέρουμε εἶναι
γιατὶ συλλαμβάνουν αἰχμαλώ

τους και πού τους πηγαίνουν. "Αν ήθελαν να τους σκοτώσουν, γιατί δεν το έκαναν αυτό χωρίς να τους απαγάγουν; Είχαν τα μέσα και τη δύναμι. Έπομένως, κάτι άλλο επιδιώκουν αιχμαλωτίζοντας τους στρατιώτες! Κι' αυτό πρέπει να το μάθουμε όπωςσδήποτε! Και πρέπει να μάθουμε πού μεταφέρουν τους αιχμαλώτους! Βασιζόμαστε σ' έσως για να μάθουμε τα πράγματα αυτά, 'Υπεράνθρωπε!

Ό 'Υπεράνθρωπος ζαρώνει τα φρύδια του.

— Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, στρατηγέ μου, λέει. Πάντα είμαστε πρόθυμοι να θυσιάσουμε για το καλό της 'Ανθρωπότητας, προσφέροντας τον έαυτό μας στον άγωνα έναντιόν των έχθρων του Κόσμου! Πρέπει όμως να δημολογήσω ένα πράγμα: όσο περνάει ο καιρός τόσο ο άγώνας αυτός γίνεται πιο δύσκολος!

— Τι θέλεις να πής, 'Υπεράνθρωπε; ρωτάει με άπορία ο άρχιστράτης.

— "Αν ο Σατούρ ο τρομερός αντίπαλός μας θασιζόταν μόνο στη σωματική δύναμή του, απαντάει ό 'Υπεράνθρωπος, όλα θα είχαν τελειώσει! Θα τον είχαμε τσακίσει, άργά ή γρήγορα, και αυτόν και την κόρη του! Δυστυχώς όμως Έ κ ε ι ν ο ς, ο σατανικός δημιουργός του Σατούρ, δεν τον έπροίκισε μόνο με σωματική δύναμη, αλλά και τον έδίδαξε κάθε κλάδο

της έπιστήμης και τον έκανε ικανό να έπινοή καταπληκτικές έφευρέσεις, πού γίνονται όλο και πιο έπικίνδυνες! Έκτός από τα διάφορα τρομακτικά όπλα, πού χρησιμοποιεί κάθε τόσο (όπως το άόρατο τείχος τελευταία και τα σπαθιά των Φτερωτών στην ωρινή επίθεσί του), έχει κατορθώσει με διάφορα φάρμακα και χημικές ουσίες να κάνει άτρωτα ζωντανά πλάσματα, όπως τους Κένταυρους άλλωστε και τους Φτερωτούς τώρα! (*)

Ό 'Υπεράνθρωπος σωπαίνει για μια στιγμή και συνεχίζει:

— Στα τρομερά αυτά μέσα του Σατούρ, έμεις διαθέτουμε μόνο τη δύναμή μας, την πανουργία μας και το κουράγιο πού μās δίνει ή πεποίθησι ότι αγωνιζόμαστε για το Δίκαιο και το Καλό! Δεν άρκοϋν όμως αυτά για να αντιμετώπιζουμε κάθε τόσο στρατιές όλόκληρες και όπλα συντριπτικά. Νικοϋμε, θέβαια, και ως τώρα έχουμε κατορθώσει να έξουδετερώσουμε όλους τους κινδύνους! Θα συνεχιστή όμως αυτό ή θάρθη μια μέρα πού θα υποκύψουμε και τότε ό κόσμος θα θρεθή στη διάθεσι του έγκλήματος;

Ό άρχιστράτης παρακο-

(*) Διάβασε τα προηγούμενα τεύχη του «Υπερανθρώπου». Κατάλογος υπάρχει στην τελευταία σελίδα.

λουθεῖ με αγωνία τὰ λόγια τοῦ Ὑπερανθρώπου.

— Τί... πρέπει νά γίνη; μουρμουρίζει.

— Χρειαζόμαστε βοηθούς!, ἀπαντάει ὁ Ὑπεράνθρωπος. "Οχι δυνατούς ἀνθρώπους, γιατί δὲ μᾶς λείπει ἡ δύναμι. Χρειαζόμαστε ἐ γ κ ε φ ἄ λ ο υ ς, στρατηγέ μου! Χρειαζόμαστε ἀνθρώπους ποὺ νὰ μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν μετὴν ἐπιστήμη! Θέλω νὰ ἀντιτάξω ἐπιστημονικὰ μέσα στὰ σατανικά ὄπλα τοῦ Σατούρ!

Ὁ ἀρχιστράτηγος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτό, Ὑπεράνθρωπε! Νομίζω ὅτι ἔχω κιόλας τὸν κατάλληλο ἀνθρώπο! Δόσε μου λίγο καιρὸ μόνο, γιατί θέλω νὰ θεσπαιωθῶ ἂν εἶναι διατεθειμένος νὰ γίνη βοηθός σας... Στὸ μεταξύ...

— Στὸ μεταξύ ἐμεῖς θὰ προσπαθήσουμε νὰ φέρουμε εἰς πέρας τὴν ἀποστολή μας, στρατηγέ μου!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Σηκώνεται καί, ἀκολουθοῦν μενος ἀπὸ τὰ παιδιὰ του, πηγαίνει στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ δωματίου.

Ἐκεῖ, οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι ἀπλώνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν τὰ γόνατά τους καὶ τὰ τεντώνουν ἀπὸτομα.

Ἀπογειώνονται με ὀρμή, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγματοῦ παραθύρου καὶ χάνονται μέσα στὴ νύχτα πετώντας...

Στὸν Πλανήτη "Αρη

ΕἶΝΑΙ πρῶτ...

Κοντὰ σ' ἓνα στρατόπεδο, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένα δυὸ συντάγματα, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή εἶναι κρυμμένοι ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Περιμένουν με ὑπομονή ὥρες τώρα, ἀπὸ τὴ νύχτα, μετὴν ἐλπίδα νὰ κἀν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὴν ἐμφάνισί του ὁ Σατούρ καὶ οἱ Φτερωτοὶ του.

Τὸ σχέδιο τοῦ Ὑπερανθρώπου εἶναι νὰ παρακολουθήσῃ ἀπλῶς τοὺς Φτερωτοὺς, χωρὶς νὰ πάρῃ μέρος στὴ μάχη, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετό τους.

Τὰ μάτια τῶν Ὑπερανθρώπων, στραμμένα πρὸς τὰ πάνω, ψάχνουν ἀδιάκοπα τὸν οὐρανὸ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Ξαφνικά, ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ φωνάζει δείχνοντάς πρὸς τὸν ὀρίζοντα:

— Πατέρα! Κύτταξε ἐκεῖ!

Εἶναι ἓνα ἀερόπλοιο. Πλησιάζει γοργὰ καὶ στέκεται πάνω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο. Πόρτες ἀνοίγουν στὰ πλευρά του καὶ φτερωτοὶ ἀνθρωποὶ πηδοῦν ἔξω καὶ χαμηλώνουν πρὸς τὸ ἔδαφος κρατώντας με γάλα πύρινα σπαθιά.

Ἡ Ἀστραπή ἐνστικτωδῶς κάνει νὰ ἀπογειωθῇ καὶ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τους, μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος τὴν συγκρατεῖ.

— "Οχι, Ἀστραπή!, τῆς

λέει. Είπαμε ότι δε θα πάrou-
με μέρος στη μάχη! Θα περι-
μένουμε και θα παρακολουθή-
σουμε τούς δολοφόνους! Αύ-
τός είναι ο μόνος τρόπος να
κάνουμε κάτι...

"Ετσι, οι τρεις Ύπεράνθρω-
ποι μένουν ακίνητοι στη θέσι-
τους και παρακολουθούν με
απέραντη φρίκη τη σφαγή
που έπακολουθει!

Βλέπουν τούς Φτερωτούς,
με τόν Σατούρ και τη Σα-
τούρινα μπροστά, να χυμούν
έναντίον των στρατιωτών και
να έξοντώνουν πολλούς απ'
αυτούς με τὰ φλόγινα κεραυ-
νοβόλα σπαθιά τους!

Βλέπουν πολλούς Φτερω-
τούς να πέφτουν χτυπημένοι
από τις σφαίρες και, σε λίγες
στιγμές, να σηκώνονται πάλι
σάν να μην είχε συμβή τίπο-
τα!

Τέλος, βλέπουν τούς στρατι-
ώτες να παραδίνονται και
τούς Φτερωτούς να τούς μετα-
φέρουν στο αερόπλοιο.

— Παιδιά!, λέει ο Ύπεράν-
θρωπος. Θα κάνω μιὰ μικρή
άλλαγή στο σχέδιό μας! Δε
θα τούς παρακολουθήσουμε
και οι τρεις, αλλά μόνο εγώ!
Έσεϊς θα μείνετε στο ξέσφο-
ς θα στήσετε καρτέρι σε κάποιο
άλλο στρατόπεδο και θα πα-
ρακολουθήσετε κάποιο άλλο
αερόπλοιο! "Αν σὰς χρειω-
στώ, θα σὰς ειδοποιήσω με
τὰ ρολογάκια - ραδιοπομπούς
που έχουμε όλοι στα χέρια
μας!

Το αερόπλοιο ψηλά ξεκι-
νάει. Ο Ύπεράνθρωπος τὸ ἀ-
φήνει να ξεμακρύνει αρκετά

κι' έπειτα απογειώνεται με
μιὰ έκτίναξη και χύνεται ξο-
πίσω του σάν ζωντανή αερο-
βολίδα!

Για ένα διάστημα, τὸ αερό-
πλοιο συνεχίζει τὸ ταξίδι του
πρὸς τὸν ὀρίζοντα. "Επειτα,
με έναν απότομο έλιγμό, γυ-
ρίζει πρὸς τὰ πάνω και αρχί-
ζει να ανεβαίνει πρὸς τὸν οὐ-
ρανὸ με γρηγοράδα που γίνε-
ται ὅλο και πιο μεγάλη.

Ο Ύπεράνθρωπος ζαράνει
τὰ φρύδια του. Μήπως τὸ αε-
ρόπλοιο πρόκειται να ταξιδέ-
ψη έξω από τὴ Γῆ; Μήπως
τὸ κρησφύγετο των δολοφ-
νων βρίσκεται σε κάποιο ἄλ-
λο πλανήτη;

Οι ὑποψίες αὐτὲς τοῦ φίλου
μας γίνονται πραγματικότητες.
Τὸ αερόπλοιο, που μεταφέρει
τούς Μαύρους Ύπερανθρώ-
πους τούς Φτερωτούς και τούς
αίχμαλώτους, θγαίνει σε λίγο
από τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς
και μπαίνει στο διάστημα των
ἀστρων, στο ἀπόλυτο κενό, ὅ-
που δὲν ὑπάρχει τίποτα για
να ἐμποδίζει τὴς κινήσεις του
και να κόβει τὴ φόρα του...
Οὔτε ἀέρας!...

"Η ταχύτητα που ἀναπτύσ-
σει τώρα τὸ αερόπλοιο είναι
ἀπίστευτη. Κι' ὁμως ὁ Ύπε-
ράνθρωπος δὲν δυσκολεύεται
καθόλου να τὸ ἀκολουθήσει,
συνεχίζοντας ἔτσι τὸ τρελλό
αὐτὸ κυνηγητὸ ἀνάμεσα στ'
ἄστρα.

Τὸ κυνηγητὸ δὲν κρατάει
πολύ. Τὸ αερόπλοιο τοῦ Σα-
τούρ πλησιάζει στὸν πλανήτη
"Αρη, μπαίνει σὴν ἀτμόσφαι-
ρά του και χαμηλώνει ἀπαλὰ

σ' ένα δάσος από πανύψηλα δέντρα με αλλόκοτους καρπούς και έξωτικά λουλούδια.

Ήνάμεσα στα δέντρα, υπάρχει ένα μεγάλο πλάτωμα χωρίς καμμία θλάσθησι κι' εκεί προσγειώνεται το αεροπλάνο, κοντά σέ δυο άλλα όμοια μ' αυτό.

Έκατοντάδες Φτερωτοί τριγυρίζουν εκεί, άλλοι περπατώντας κι' άλλοι πετώντας στον άέρα. Στήν άκρη του πλατώματος, χάσκει ένα τεράστιο άνοιγμα, σάν μεγάλη πόρτα πού οδηγεί στα έγκατα του έδάφους.

Μέσα στο δάσος παράξενα ζώα με άπίθανα σχήματα, πού αποτελούν συνδυασμό ζώων τής Γής, περιφέρονται χωρίς όμως νά τολμούν νά βγούν στο πλάτωμα.

Ό 'Υπεράνθρωπος χαμηλώνει και κρύβεται ανάμεσα στα κλαδιά ενός δέντρου. Άπό εκεί παρακολουθεί τις κινήσεις του Σατούρ και των Φτερωτών.

Τους βλέπει νά βγάζουν τους αίχμαλώτους από τό αερόπλοιο και νά τους οδηγούν στο μεγάλο άνοιγμα πού οδηγεί κάτω, μέσα στο έδαφος.

Χάνονται όλοι εκεί μέσα.

Ό 'Υπεράνθρωπος διστάζει. Τι νά κάνει; Νά κατεβή κι' αυτός εκεί και νά προσπαθήσει νά μάθη τους σκοπούς του Σατούρ; Ή νά γυρίση στη Γή και νά προετοιμάσει μιá επίθεση εναντίον του Πλανήτη "Άρη;

Έπειτα από μερικούς διασταγμούς αποφασίζει νά κάνει

τό πρώτο. Προηγουμένως όμως σκέπτεται νά συνεννοηθή με τά παιδιά του και νά τους πληροφορήση πού βρίσκεται.

Πιέζει ένα κουμπάκι του ρολογιού - ραδιοπομπού και λέει:

«Έδω 'Υπεράνθρωπος! Έδω 'Υπεράνθρωπος! Καλώ τόν Κεραυνό και την Άστροπή!»

«Έδω Κεραυνός!, άπαντάει μιá φωνή. Πού είσαι, πατέρα; Είσαι καλά;»

«Βρίσκομαι στον πλανήτη "Άρη!, λέει ό 'Υπεράνθρωπος. Έδω έχει τό κρησφύγετό του ό Σατούρ. Σέ λίγο θά κατεβώ στα θάθη του έδάφους, όπου είναι κλεισμένοι οι αίχμαλωτοι και θά προσπαθήσω νά μάθω τά σχέδια του Σατούρ και, ίσως, νά έλευθερώσω τους στρατιώτες!»

«Πατέρα, περίμενε νάρθουμε κι' έμεις!»

«Όχι! Θά περιμένετε διαταγές μου! Θέλω πρώτα νά εξακριβώσω τί ακριβώς συμβαίνει και ποιό είναι τό τρωτό σημείο του κρησφύγετου. Τότε θά γυρίσω στη Γή και θά προετοιμάσω μιá επίθεση.»

Και ό 'Υπεράνθρωπος διακόπτει τή σύνδεσι και κατεβαίνει από τό δέντρο.

Γλυστρώντας άθόρυβα και γοργά, σάν ίσκιος, μέσα στο θαμπόφωτο του δάσους, προχωρεί πρós τήν ύπόγεια είσοδο...

Στὰ ἔγκατα
τοῦ ἐδάφους

TANEI ἐκεῖ καί
χωρίς νά γίνη ἀντιληπτός ἀ-
πὸ τοὺς Φτερωτοὺς πού κυκλο-
φοροῦν ἔξω χώνεται μέσα.

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα μα-
κρὺ καὶ πλατὺ κατηφορικὸ
διάδρομο καὶ τὸν διασχίζει
γοργά. Στὸ θάθος του, πίσω
ἀπὸ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα,
διακρίνει φῶς καὶ βλέπει μιὰ
τεράστια αἴθουσα μὲ πανύψη-
λο θόλο.

Χιλιάδες στρατιῶτες βρί-
σκονται ἐκεῖ μέσα καὶ μέσα
σ' ἄλλες αἴθουσες πού υπάρ-
χουν δίπλα στὴν πρώτη, χωρι-
σμένες ἀπ' αὐτὴν μὲ σειρὲς
ἀπὸ μεγάλους στύλους.

Ὁ Σατοῦρ μιλάει πρὸς
τοὺς στρατιῶτες μὲ τὴ βαθεῖα
ὑπόκωφη φωνή του, πού εἶναι
γεμάτη σαρκασμὸ:

— Ὅπως σὰς ὑποσχέθηκα,
κοντεύει νά συμπληρωθῇ ὁ ἀ-
ριθμὸς τῶν ἑκατὸ χιλιάδων!
Τότε θ' ἀρχίσουμε τὴ δου-
λειά! Θὰ δημιουργήσω τότε
τὸν τρομερώτερο στρατὸ πού
γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος! Ἐ-
κατὸ χιλιάδες στρατιῶτες,
πού θὰ εἶναι ἄτρωτοι στίς
σφαῖρες καὶ θὰ εἶναι ἔτοιμοι
νά πεθάνουν γιὰ μένα, θὰ ἐ-
ξαπολυθοῦν ἐναντίον τῆς Γῆς!
Μέσα σὲ λίγες μέρες, ὁλόκλη-
ρη ἡ Γῆ θὰ εἶναι ὑποδουλω-
μένη σὲ μένα, τὸν μεγάλο Σα-
τοῦρ, τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ
Κόσμου! Μὲ σὰς καὶ μὲ τοὺς
Φτερωτοὺς μου, θὰ γίνω ὁ
πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος ὅχι μὴ

νο τῆς Γῆς ἀλλὰ καὶ ὁλόκλη-
ρου τοῦ Σύμπαντος! Δυὸ μό-
νο δυνατότεροι ἀπὸ μένα θὰ
υπάρχουν τότε: Ὁ Θεὸς καὶ
ὁ Διάβολος! Ἰσως ὅμως...
ἔρθῃ μιὰ μέρα πού θὰ ἀναμε-
τρηθῶ καὶ μ' αὐτούς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει
ἔνα παγερὸ ρίγος.

«Εἶναι τρελλός!, σκέπτεται.
Εἶναι ἐντελῶς τρελλός! Θεέ
μου!..»

Ὁ Σατοῦρ συνεχίζει:

— Δὲ θὰ σὰς χρειαζόμενοι
καθόλου, στρατιῶτες τῆς Γῆς,
καὶ θὰμποροῦσα νά φέρω σὲ
πέρας τὸ ἔργο μου μὲ τοὺς
Φτερωτοὺς μου, τὴν ὑπέροχη
αὐτὴ φυλὴ πού ἀνακάλυψα ὅ-
ταν ἐπισκέφθηκα τὸν Ἄρη!
Εἶναι δυνατόι καὶ δὲν μπορεῖ
κανεὶς νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ! Ἐ-
χουν ὅμως ἓνα μεγάλο μειο-
νέκτημα! Εἶναι λίγοι! Μερι-
κὲς ἑκατοντάδες μόνο! Καὶ
δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νά
γεννοῦν παιδιὰ καὶ νά πολλα-
πλασιάζονται! Ἡ φύσις τοὺς
ἐδημιούργησε καί, σὰν νά με-
τάνιωσε, τοὺς ἀφήρεσε τὴν
ἱκανότητα τῆς ἀναπαραγω-
γῆς! Μὲ τὴ δική σας βοήθεια
ὅμως, οἱ Φτερωτοὶ μου θὰ κα-
κτῇσουν τὴ Γῆ! Θὰ σὰς ὀπλί-
σω ὅλους μὲ τὰ πύρινα αὐτὰ
σπαθιά, πού εἶναι δική μου
ἐφεύρεσι, καὶ τότε ποιὸς στρα-
τὸς θὰ μπορέσῃ νά μᾶς στα-
ματήσῃ;

Ἕνας στρατιώτης φωνάζει
μὲ σταθερὴ τολμηρὴ φωνή:

— Θὰ σὲ σταματήσουμε ἐ-
μεῖς οἱ ἴδιοι! Γιατὶ ποτὲ δὲ
θὰ δεχτοῦμε νά γίνουμε ὄρ-

γανά τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων σου!

Τὸ γέλιο τοῦ Σατοῦρ ἀντηχεῖ σατανικά μέσα στις ἀπέραντες ὑπόγειες αἰθουσες.

— Χά, χά, χά! "Όταν θάρθῃ ἡ ὥρα θά εἰστε τυφλά ὀργανά μου ὅλοι σας!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος διστάζει. Νὰ ἐπιτεθῇ; Νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ Γῆ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς κυβερνήσεις ὅλου τοῦ κόσμου;

Καθὼς στέκεται ἐκεῖ, μὴν ξέροντας τί νὰ κάνῃ, ἀκούει ξαφνικά ἓναν ἐλαφρὸ θόρυβο πῶς του. Γυρίζει καὶ ἀντικρὺζει μὴν ομάδα ἀπὸ δέκα Φτερωτοὺς νὰ ὀρμῶν ἐναντίον

τοῦ μὲ τὰ σπαθιά τους προτεταμένα!

Πρὶν προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ ἀμυνθῇ, τὰ δέκα πύρινα σπαθιά τὸν ἀγγίζουν ὅλα μαζί!

Ἡ μάχη ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἀγριές, ποὺ ἔχουν διεξαγάγει ποτὲ οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Τὸ κόρμι του συσπᾶται ἀπὸ ἀβάσταχτο πόνο καὶ πέφτει χάνοντας τὶς αἰσθήσεις του!..

“Ὅταν ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του, θρῖσκεται μέσα σ’ ἓνα πολὺ μικρὸ δωμάτιο με γυαλιστεροὺς μετάλλινους τοίχους.

Σηκώνεται, πηγαίνει κοντὰ σ’ ἓναν τοῖχο καὶ τὸν χτυπάει με τὴ γροθιά του γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀντοχή του.

Καθὼς τὸ χέρι του ὅμως ἀγγίζει τὸν τοῖχο, ἓνας τεράστιος σπινθήρας ξεπηδάει ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸν κάνει νὰ τιναχτῇ πίσω καὶ νὰ πέσῃ πάνω στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο!

Ἐκεῖ ἓνας ἄλλος σπινθήρας τὸν κεραυνοβολεῖ καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος σωριάζεται χάμω, χάνοντας πάλι τὶς αἰσθήσεις του!

Ἡ θέσι του εἶναι τραγική! Εἶναι φυλακισμένος σ’ ἓνα δώμάτιο ποὺ οἱ τοῖχοι του εἶναι φορτισμένοι με ἡλεκτρικὸ ρεῦμα καταπληκτικῆς ἐντάσεως!

Πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ;

Ἐλ Γκρέκο!

ΜΙΣΩ, στὴ Γῆ, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπὴ μάταια περιμένουν νεώτερες διταγές τοῦ πατέρα τους, καθισμένοι μαζὶ με τὴ μητέρα τους στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ἡ ἀνησυχία εἶναι χαραγμένη στὰ πρόσωπα ὄλων καὶ τὰ μάτια τῆς “Ἐλσας εἶναι θουρκαμένα. Φοβᾶται μήπως συνέβῃ κάτι πολὺ κακὸ στὸν ἀγα-

πημένο της ἄντρα.

Ὁ Τσιπιτοίπ, ζωηρὸς σὲ μιὰ γωνιά, ἀναρωτιέται τί νάγινε ὁ Κοντοστούπης. “Ἐχει ἐξαφανιστῇ ἀπὸ μέρες καὶ δὲν ἔχει δώσει σημεῖα ζωῆς!

«Σίγουρα, σκέπτεται ὁ Τσιπιτοίπ, θὰ ἔχει τρυπώσει κάπου ἀπὸ τὸ φόβο του!»

Τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει καὶ ὁ Κεραυνὸς σηκώνει τὸ ἀκουστικό.

— Ἐδῶ, ὁ ἀρχιστράτηγος, λέει μιὰ φωνή. Δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμα ὁ Ὑπεράνθρωπος;

— “Ὁχι, στρατηγέ μου!, ἀπαντᾷ ὁ Κεραυνός. Καὶ ἀνησυχούμε πολὺ γιὰτὶ δὲν μποροῦμε νὰ μιλήσουμε μαζὶ του με τὸ ραδιοπομπό μας! Κάτι θὰ τοῦ συνέβῃ! Σκεπτόμαστε νὰ παρακούσουμε στὶς διαταγές του καὶ νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως γιὰ τὸν Ἀρη!

— Μὴ φύγετε ἀκόμα!, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος. Ἐλάτε πρῶτα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. “Ἐχω μιὰ ἐκπληξὶ γιὰ σᾶς! Μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξὶ!

Ὁ Κεραυνὸς ἀκουμπᾷ τὸ ἀκουστικό καὶ γυρίζει με πρόσωπο, ὅπου λάμπει ἡ ἐλπίδα.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, μητέρα! λέει. Ὁ ἀρχιστράτηγος ἔχει, λέει, μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξὶ γιὰ μᾶς! “Ἐλα, Ἀστραπή!

Τὰ δυὸ Παιδιὰ - Θαύματα τρέχουν στὴ βεράντα, καὶ ἀπογειώνονται με μιὰ ἐκτίναξι. Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα μπαίνουν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιστράτηγου ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο σὰν δυὸ πουλιὰ!

Προσγειώνονται μπροστὰ

στό τραπέζι και γουρλώνουν τὰ μάτια τους ἀπὸ ἐκπληξι.

“Ὁρθιος κοντὰ στὸν ἀρχιστράτηγο στέκεται ἕνας νέος. Εἶναι δέκα ἐφτά ὡς δέκα ὀκτὼ χρονῶν. Τὸ μελαχροινὸ πρόσωπό του εἶναι ὁμορφο καὶ ἀνδροπρεπές καὶ τὰ μάτια του προδίδουν ἀσυνήθιστη διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ δύναμι καθὼς τοὺς κυττάζουν χαμογελαστά.

Τὸ κορμί του εἶναι ψηλὸ, λυγρὸ καὶ νευρώδες.

Εἶναι παράξενα ντυμένος μ’ ἓνα μπλὲ ἐφαρμοστὸ παντελόνι καὶ μὲ ἄσπρο φαρδὺ πουκάμισο. Φορεῖ ὕψηλές μπότες καὶ στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο ἓνα κεφαλαῖο «Ε» κι’ ἕνας μαϊάνδρος, στολίσμα πού ἦταν πολὺ ἀγαπητὸ στοὺς Ἀρχαίους Ἑλλήνες. Ἐνα παρόμοιο στολίσμα εἶναι κεντημένο στὰ μανικέτια τοῦ πουκαμίσου του.

Καθὼς γυρίζει γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν ἀρχιστράτηγο, ὁ Κεραυνὸς κι’ ἡ Ἀστραπή βλέπουν μιὰ μικρὴ συσκευὴ κρεμασμένη στὴν πλάτη του. Ἀπὸ τὴ ζώνη του κρέμεται ἓνα μεγάλο πιστόλι.

— Νὰ σὰς συστήσω, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος χαμογελώντας γιὰ τὴν ἐκπληξί τῶν παιδιῶν. Ἔχετε μπροστά σας τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο! Βέβαια, τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν σὰς λέει τίποτα καὶ πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω. Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ἓνα Ἑλληνόπουλο μὲ καταπληκτικὴ ἐπίδοσι στὴς ἐπιστῆμες! Εἶναι ὁ καλύτερος ἐπιστήμων καὶ ἐφευρέτης πού

ὑπάρχει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν κόσμο! Ὅταν ὁ Ὑπεράνθρωπος μοῦ ζήτησε βοήθεια ἐπιστημόνων, στὸ μυαλό μου ἤρθε ἀμέσως ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Πῆγα καὶ τὸν βρήκα καὶ τοῦ πρότεινα μιὰ συνεργασία μαζί σας. Δέχτηκε ἀμέσως καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ βάλῃ τὸν ἑαυτὸ του, τὸν μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλό του καὶ τὶς ἐφευρέσεις του στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ νὰ πολεμήσῃ στὸ πλευρὸ σας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Κόσμου!

Ὁ Κεραυνὸς ἀπλωσε τὸ χέρι του χαμογελώντας κι’ ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ Ἑλ Γκρέκο. Ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— “ὦ!, ἔκανε. Τὰ δάχτυλά σου εἶναι πολὺ γερά καὶ νευρώδη γιὰ ἓναν ἐπιστήμονα, Ἑλ Γκρέκο!

Ὁ Ἑλληνας γέλασε.

— “Ὅσο θυσιασμένος κι’ ἂν εἴμαι σὲ μελέτες, εἶπε, δὲν παραμελῶ τὸ σῶμα μου. Τὸ γυμνάζω κάθε μέρα. Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μου ἔλεγαν: «Γερὸ μυαλὸ σὲ σῶμα γερό!» Ἀς γνωριστοῦμε ὅμως περισσότερο. Εἶσαι ὁ Κεραυνὸς, δὲν εἶν’ ἔτσι; Κι’ αὐτὸ τὸ λεπτὸ καὶ ὁμορφο κορίτσι εἶναι ἡ Ἀστραπή, ἡ ἀδερφή σου. Κυττάζοντάς σας κανεῖς, εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῇ πῶς τὰ κορμιά σας κρύβουν τόσο ἀπίστευτὴ δύναμι!... Φυσικά, ἀπὸ μένα δὲν πρέπει νὰ περιμένετε τίποτα σὲ μυϊκὴ δύναμι. Εἴμαι δυνατός, καὶ δὲν μπορῶ θέβαια νὰ συγκριθῶ μαζί σας. Ἐλπίζω ὅμως

νά σᾶς βοηθήσω πολύ μὲ τίς ἐφευρέσεις μου... Στὴ συγκεκριμένη περίπτωση τοῦ Σατοῦρ καὶ τῶν Φτερωτῶν, ὁ ἄρχιστράτηγος ἐφρόντισε νὰ μοῦ θρῆ, ἀπὸ ἓνα πεδίο μάχης, ἓνα κομμένο πόδι Φτερωτοῦ καὶ θὰ κάνω πειράματα πάνω σ' αὐτό!

— Σύμφωνα, Ἐλ Γκρέκο!, λέει ὁ Κεραυνός. Ποῦ εἶναι τὸ ἐργαστήριό σου; Ἄν εἶναι μακριά, μπορῶ νὰ σὲ μεταφέρω στὰ χέρια μου, πετώντας!

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη!, ἀπαντᾷ ὁ Ἕλληνας γελῶντας. Μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ πετάξω!

Πηγαίνει στὸ παράθυρο καὶ, μπροστὰ στὰ κατὰπληκτα παιδιὰ, ἀπογειώνεται μὲ μιὰ ἐκτίναξι καὶ πετάει!

Ἄν Κεραυνός κι' ἡ Ἀστραπή τὸν ἀκολουθοῦν.

— Πετῶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς μικρῆς συσκευῆς ποὺ ἔχω στὴν πλάτη μου, ἐξηγεῖ ὁ Ἐλ Γκρέκο καθὼς τὸ λυγερὸ κορμὶ του σκίζει τὸν ἄερα μπρὸς ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Ὑπερανθρώπου. Ἐγὼ κάνω πολλές τέτοιες μικροεφευρέσεις ποὺ μπορεῖ νὰ μοῦ φανοῦν χρήσιμες στὸν πόλεμό μας ἐναντὶον τοῦ Κακοῦ! Ἐτοιμάζω ὁμοῦ τώρα μιὰ σχεδὸν ἀπίστευτὴ ἐφεύρεσι, ποὺ θὰ γίνῃ — ἂν πετύχω — τὸ τρομερώτερο ὄπλο ἐναντὶον τοῦ ἐγκλήματος!

— Τί ἐφεύρεσι, Ἐλ Γκρέκο; ρωτᾷ ἡ Ἀστραπή.

— Θὰ τὴν μάθης ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. Ἀστραπή!, ἀπαντᾷ ὁ Ἕλληνας. Τώρα, πρέπει νὰ λύσουμε τὸ μυστήριον

τῶν Φτερωτῶν καὶ νὰ σώσουμε τὸν πατέρα σας ποὺ θρίσκεται χωρὶς ἄλλο στὰ χέρια τους!

Χαμηλώνουν καὶ μπαίνουν ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο σ' ἓνα σπῆτι χτισμένο στὴ μέση ἐνὸς κήπου.

Βρίσκονται σ' ἓνα πολὺ μεγάλο δωμάτιο γεμάτο ἀπὸ κάθε εἶδους ὄργανα τῆς φυσικῆς, τῆς χημείας καὶ τῆς βιολογίας.

— Περιμένετε, λέει ὁ Ἐλ Γκρέκο στὰ παιδιὰ δείχνοντάς τους δυὸ καθίσματα.

Φοράει μιὰ ἄσπρη μπλούζα καὶ ἀρχίζει πειράματα καὶ δοκιμὲς πάνω σ' ἓνα μεγάλο μαρομάρινο τραπέζι.

Περνάει μιὰ ὥρα... δευτέρῃ ὥρα... Ὁ Κεραυνός κι' ἡ Ἀστραπή ἀρχίζουν νὰ ἀνησυχοῦν. Ἄν ὁ Ἐλ Γκρέκο δὲν κατορθώσῃ νὰ θρῆ τὸ μυστικὸ τῶν Φτερωτῶν; Ἄν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ἕλληνα δὲν εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε νὰ λύσῃ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἐπιστημονικὸ αἰνίγμα; Ἄν ὁ καιρὸς ποὺ περνᾷ πᾶν χαμένος; Ἄν στὸ μεταῦθ' ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐξοντωθῇ ἀπὸ τὸν Σατοῦρ καὶ τοὺς Φτερωτούς;

Ὁ Κεραυνὸς σηκώνεται.

— Ἐλ Γκρέκο, λέει, δὲν μπορούμε νὰ περιμένουμε ἄλλο! Ἀνησυχούμε γιὰ τὸν πατέρα μας! Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸν Ἀρη!

«Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος σου!»

2 ΤΙΣ ὑπόγειες αἰθούσες τοῦ πλανήτη Ἀρη,

ανάμεσα στις χιλιάδες τῶν αἰχμαλώτων, εἶναι κι' ὁ... μικροσκοπικός φίλος μας ὁ Κοντοστούπης!

Τὸν εἶχαν μεταφέρει κι' αὐτὸν ἐκεῖ οἱ Φτερωτοί, ὅταν τὸν αἰχμαλώτισαν στὴ Γῆ.

Ὁ νάνος τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ μιὰ νευρική κρίση. Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμὸ σὰν νεκροῦ καὶ τὰ μάτια του ἔχουν ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ τὸν τρόμο!

— Δέ... δὲ θέλω νὰ γίνω... ἄτρωτος πολεμιστὴς τοῦ Σατούρ!, μουρμουρίζει κάθε τόσο. Θέλω νὰ πάω πίσω στὴ Γῆ! Θέλω νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου!

Οἱ φαντάροι ποὺ εἶναι γύρω του θάζουν τὰ γέλια.

— Ἄκουσε!, τοῦ λέει ἕνας κοροϊδευτικά. Βλέπεις ἐκείνη τὴν πόρτα; Θὰ θγῆς ἀπὸ κεῖ, θὰ στρίψης δεξιὰ, θὰ στρίψης ἀριστερά, θὰ προχωρήσης ἴσια καὶ θὰ θρῆς τό... λεωφορεῖο ποὺ κάνει τὴ συγκοινωνία ἀνάμεσα σὸν Ἄρη καὶ στὴ Γῆ! Τό... εἰσιτήριο εἶναι πολὺ φτηνὸ!

Στὴν τρομάρα του καὶ στὸ σάστιμά του, ὁ Κοντοστούπης τὸν ...πιστεύει!

— Εὐχα... χαριστῶ, φίλε μου!, τραυλίζει. Μ' ἔσωσες!

Καί, ἐνῶ οἱ φαντάροι ξεκαρδίζονται στὰ γέλια, ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, ὅπου στέκεται ἕνας Φτερωτὸς φρουρὸς μὲ τὸ πύρινο σπαθί του στὸ χέρι.

Καὶ τότε ἡ τύχη ἐπεμβαίνει μὲ σκανδαλωδῶς τρόπο ὑπὲρ τοῦ νάνου. Ὁ Φτερωτὸς γυ-

ρίζει γιὰ νὰ πῇ κάτι σ' ἕνα σύντροφό του, ποὺ στέκεται πρὸ πέρα, κι' ὁ Κοντοστούπης ...θγαίνει ἀπαρατήρητος!

Βρίσκεται σ' ἕνα διάδρομο καὶ προχωρεῖ μὲ δυσκολία, γιὰ τὰ γόνατά του τρέμουν καὶ λυγίζουν. Στὸ θάθος τοῦ διαδρόμου στρίβει δεξιὰ, διασχίζει ἄλλον ἕνα διάδρομο, στρίβει ἀριστερά καὶ προχωρεῖ σ' ἕναν τρίτο διάδρομο.

Στὸ θάθος τοῦ τελευταίου διαδρόμου, βλέπει μιὰ μεγάλη πόρτα.

«Ἐκεῖ θὰ εἶναι τό... λεωφορεῖο!» σκέπτεται.

Φτάνει στὴν πόρτα καὶ στα ματὰς περὶ τρούμος.

Μέσα στὸ δωμάτιο βρίσκονται ὁ... Σατούρ κι' ἡ Σατούρ να καὶ παρακολουθοῦν κάτι ἀπὸ μιὰ γυάλινη θυρίδα τοῦ τοίχου!

* * *

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συνέρχεται πάλι. Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ σηκώνεται νοιώθοντας πόνους σ' ὀλόκληρο τὸ κορμί του ἀπὸ τὶς ἀπίστευτα δυνατὲς ἡλεκτρικὲς ἐκκενώσεις τῶν μεταλλίνων τοίχων.

Τὶ νὰ κάνει; Πῶς νὰ θγῇ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη φυλακή; Πῶς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ἐκείνη παγίδα ὅπου τὸν εἶχε ρίξει ὁ Σατούρ;

Εἶναι, λοιπόν, καταδικασμένος νὰ μείνῃ ἐκεῖ μέσα ὥσπου νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πείνα καὶ δίψα;

Καθὼς κάνει τὶς σκέψεις αὐτές, ἕνα μικρὸ τετράγωνο κομμάτι τοῦ τοίχου γίνεται

διαφανές και σχηματίζει μιὰ θυρίδα. Τὰ πρόσωπα τοῦ Σατούρ και τῆς Σατούρνας κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους ἐκεῖ.

Εἶναι παραμορφωμένα ἀπὸ μιὰ ἀγρία χαρὰ γεμάτη λύσσα και μῖσος ἐναντίον τοῦ Ὑπερανθρώπου.

— Ὑπεράνθρωπε, λείει σαρκαστικά ὁ Σατούρ, αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος σου! Καμμιά δύναμι στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ! θὰ πεθάνῃς μέσα σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ ἀπὸ πείνα ἢ ἀπὸ τὶς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις τῶν τοίχων, ποὺ ἔχουν ἠλεκτρισμὸ ἴσιο σὲ δύναμι μὲ ἕκαστὸ κεραυνόρ! Ἐκτὸς ἂν... τρελαθῇς στὸ μεταξὺ! Χά, χά, χά! Ὁρθε ἐπὶ τέλους κι' ἡ δική μου σειρά, ἔ; Δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἔρθῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα! Οἱ Φτερωτοὶ μου εἶναι ἀκαταγώνιστοι! Ἄν δοκιμάσουν νάρθουν και τὰ παιδιά σου γιὰ νὰ σὲ ἐλευθερώσουν, θὰ ἔχουν τὴν ἴδια τύχη μὲ σένα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπόγνωσι ὄχι γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχει ἀλλὰ γιὰ τὴν τύχη ποὺ περιμένει τὴν Ἀνθρωπότητα ἂν πεθάνῃ, ὁρμάει ἐναντίον τῆς θυρίδας.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἡ θυρίδα χάνεται και ὁ τοίχος γίνεται πάλι μιὰ μετάλλινη ἐπιφάνεια χωρὶς κανένα ἀνοιγμά.

Ἔτσι, ἡ γροθιά τοῦ Ὑπερανθρώπου, ποὺ κατευθυνόταν πρὸς τὴ θυρίδα, συναντᾷ και πάλι τὸν ἠλεκτρισμένο τοίχο.

Τὸ κορμί του συσπάται φριχτὰ και τινάζεται μακριὰ! Χτυπάει πάνω στὸν ἀντίθετο τοῖχο, δέχεται μιὰ δεύτερη ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι και ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν σωριάζεται πάλι χάμω ἀναίσθητος, ἐνῶ ἀπὸ ἔξω ἀντηχεῖ σαρκαστικά τὸ σατανικὸ γέλιο τοῦ Σατούρ!

Συνέρχεται ὅμως σχεδὸν ἀμέσως, γιὰ τὸ κορμί του ἔχει κάπως συνηθίσει στὶς ἀλλεπάλληλες ἠλεκτροπληξίες.

Μουρμουρίσματα φωνῶν ἀκούγονται ἀπὸ ἔξω. Πηγαίνει κοντὰ στὸν τοῖχο και στήνει τὸ αὐτί του, προσέχοντας νὰ μὴν ἀγγίξῃ στὸ μέταλλο.

Ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Σατούρ νὰ λέῃ:

— Εἶναι ὁ νάνος, ὁ φίλος τοῦ Ὑπερανθρώπου, Σατούρνα! Κύτταξέ τον πὼς τρέμει! Σὰν λαγός! Μπορεῖς νὰ τὸν στραγγαλίσης ἂν θέλῃς, Σατούρνα! Σοὺ ἐπιτρέπω αὐτὴ τὴ μικρὴ εὐχαρίστησι!

Ἡ φωνὴ τοῦ νάνου ἀκούγεται τρέμοντας:

— Για... για... γιὰ τὴ νὰ με στρα... στρα... στραγγαλίσετε; Τί... τί εἶμαι; Κο... κοτόπουλο; Ἄγιοι Πάντες! Δὲ θέλω νὰ με στραγγαλίσετε! Θέ... θέλω νὰ πάρω τό... λεωφορεῖο γιὰ νὰ γυρίσω στὴ Γῆ! Θέλω νὰ γυ... γυρίσω στὴ Γῆ!

Ξαφνικά, ἡ φωνὴ τοῦ Σατούρ λείει διαστικά:

— Μὴν πηγαίνεις πὸ κοντὰ του, Σατούρνα! Ἐχει ἀκουμπήσει τὸ χέρι του πάνω στὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη! Ἄν ρί-

ξη τὸ θάρος του ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ τὸν κατεβάσῃ, θὰ διακόψῃ τὸ ρεῦμα πού δίνει ἡλεκτρισμὸ στοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς!... Φύγε ἀπὸ ἐκεῖ Κοντοστούπη! "Ελα δὼ καὶ σοὺ ὑπόσχομαι νὰ μὴ σὲ πειράξω καὶ νὰ σὲ στεῖλω στὴ Γῆ μὲ τὸ πρῶτο λεωφορεῖο! Φύγε ἀπὸ ἐκεῖ, Κοντοστούπη! Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος! Κατέβασες τὸ διακόπτη!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ χάνει οὔτε στιγμή!

Ρίχνεται πάνω στὸν τοῖχο μὲ τὸ κεφάλι μπροστά. Αὐτὴ τὴ φορά, κανένα ἡλεκτρικὸ ρεῦμα δὲν τὸν χτυπάει.

Ἀπεναντίας, τὸ κορμὶ του ἀνοίγει μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ μετάλλينو τοῖχο σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ χαρτόνι καὶ περνάει στὸ διπλανὸ δωμάτιο!

Μιά τρομερὴ Μάχη

ΚΕΙΝΗ τὴ στιγμή, ὁ Σατοῦρ στέκεται κοντὰ στὸ μισολιπόθυμο νάνο μὲ τὴ γροθιά ὑψωμένη, ἔτοιμος νὰ τὸν συντρίψῃ.

Χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθόλου, ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει τὸ κορμὶ του, κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἡ τρομερὴ γροθιά του χτυπάει τὸν Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο στὴ βάση τοῦ κεφαλιοῦ.

Ὁ Σατοῦρ πέφτει ζαλισμένος. Ἡ Σατούρνα, ἐμβρόντητη, μένει γιὰ μιὰ στιγμή ἀσάλευτη, σαστισμένη μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐξέλιξι τῶν πραγμάτων.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, πιδ γοργὸς κι' ἀπὸ ἀστραπή, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ μέση διασχίζει πετώντας τοὺς ὑπόγειους διαδρόμους καὶ θγαίνει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη Ἀρη.

Ἐκεῖ, παρατάει τὸν Κοντοστούπη χάμω, καὶ γυρίζει γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ Φτερωτοὺς, πού ὁρμοῦν ἐναντίον του μὲ τὰ πύρινα κεραυνοδόλα σπαθιά τους προτεταμένα!

Τώρα, ὁ ἥρωας μας ξέρεي τί πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ μὴν ξαναπέσῃ στὰ χέρια τους. Κάθε φορά πού κινδυνεύει νὰ τὸν ἀγγίξουν πολλὰ σπαθιά μαζί, ξεγλυστράει ἀνάμεσά τους γοργά, κάνει στροφή στὸν ἀέρα καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν Φτερωτῶν ἀπὸ πίσω τσακίζοντάς τους μὲ τὶς γροθιές του!

Μὰ οἱ προσπάθειές του πηγαίνουν χαμένες!

Οἱ Φτερωτοὶ πέφτουν στὸ ἔδαφος, μένουν ἐκεῖ γιὰ λίγες στιγμὲς καί... ξαναπετοῦν πάλι!

Καὶ τότε φτάνουν ἐνισχύσεις!

Ἐνισχύσεις γιὰ τοὺς Φτερωτοὺς καὶ ἐνισχύσεις γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Ἀπὸ τὸ στόμιο τῶν ὑπογείων αἰθουσῶν ξεπετάγεται ὁ Σατοῦρ καὶ ἡ Σατούρνα, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ ἓνα πληθὸς Φτερωτῶν!

Ἀπὸ τὸν ἀέρα ψηλά, κατεβαίνουν τὴν ἴδια στιγμή δυὸ ἱπτάμενες μορφές, ἡ μιὰ κιτρινὴ κι' ἡ ἄλλη κόκκινη. Εἰ-

ναι ο Κεραυνός και η 'Αστραπή!

Η σύγκρουσι πού έπακολουθεί ξεπερνάει σέ άγριότητα και μανία κάθε προηγούμενη!

Οί 'Υπεράνθρωποι, ένωμένοι πάλι, ρίχνονται έναντίον των Μαύρων 'Υπερανθρώπων του Κακού και των Φτερωτών δαιμόνων τους με τόση όρμη, ώστε για ένα - δυό δευτερόλεπτα οί φάλαγγες του Κακού φαίνονται έτοιμες να υποχωρήσουν, μπροστά στα τρομακτικά χτυπήματα των ήρώων μας!

Μά οί Φτερωτοί είναι πολλοί και, άνακτώντας τó θάρρος τους γυρίζουν πάλι πίσω και χτυπούν τους 'Υπερανθρώπους άπ' όλες τις μεριές με έπικεφαλής τόν Σατούρ και τή Σατούρνα.

Ο 'Υπεράνθρωπος, ó Κεραυνός κι' η 'Αστραπή μάχονται με άνδρεία και άποφασιστικότητα, στριφογυρίζοντας με άφάνταστη γρηγοράδα άνάμεσα στους άντιπάλους των για να άποφεύγουν τά χτυπήματά τους. Οί γροθιές τους προσγειώνονται γοργά πάνω σέ κορμιά και δεκάδες Φτερωτοί πέφτουν νεκροί ή σακατεμένοι... για να σηκωθούν πάλι και να πετάξουν σάν να μην είχε συμβή τίποτα!

Παρ' όλη τήν ταχύτητα, τήν όρμη, τή δύναμι και τήν εύλυγισία των φίλων μας, ή μάχη είναι χαμένη από πρίν.

Πραγματικά, τó τέλος άρχίζει να πλησιάζη. Καθώς ó Κεραυνός κάνει μιά άπότομη

στροφή για να άποφύγη τά προτεταμένα σπαθιά δέκα Φτερωτών, πέφτει πάνω στόν Σατούρ και δέχεται μιά γροθιά, πού τόν κάνει να τιναχτή πρós τά πίσω και να πέση άνάμεσα σέ είκοσι Φτερωτούς!

Είκοσι σπαθιά τόν άγγίζουν ταυτόχρονα άπ' όλες τις μεριές και άστραπές χτυπούν τó κορμί του.

Ο Κεραυνός αφήνει ένα θογγητό πόνου, συσπάται φριχτά και πέφτει άναίσθητος!

Ο 'Υπεράνθρωπος κι' η 'Αστραπή στρέφουν τήν προσοχή τους πρós τó μέρος του κι' έτσι δέν προλαβαίνουν να άποκρούσουν μιά όμαδική έπίθεση των ίπτάμενων άντιπάλων τους!...

Δεκάδες σπαθιά τους άγγίζουν και δεκάδες κεραυνοί τους χτυπούν!

Ο πατέρας κι' ή κόρη χάνουν κι' αúτοι τις αισθήσεις τους και πέφτουν χάμω δίπλα στόν Κεραυνό!

— Έμπρός, Φτερωτοί μου! φωνάζει με άγρια χαρά. Σατούρ. Μην τους άφήσετε να συνέλθουν! Κάψτε τους ζωντανούς!

Οί Φτερωτοί προσγειώνονται και χωρίζονται σέ τρεις μεγάλες όμάδες. Η πρώτη όμάδα παραλαμβάνει τόν 'Υπεράνθρωπο, ή δεύτερη τόν Κεραυνό κι' ή τρίτη τήν 'Αστραπή.

Συγκεντρώνονται γύρω άπό τόν καθένα τους και με τά πύρινα σπαθιά τους άγγίζουν τά κορμιά των ήρώων μας,

Καί τότε οι Φτερωτοί άρχίζουν νά πέφτουν σάν χτυπημένα πουλιά!

άφήνοντας σαδιστικά ούρλια-
χτά μανίας και χαράς!

Τά κορμιά τών 'Υπερανθρώ-
πων σπαρταρούν κάτω άπό
τις άλλεπάλληλες ήλεκτρικές
έκκενώσεις! Τά μέλη τους συ-
στρέφονται, τά χαρακτηριστι-
κά τους συσπώνται, τό πρόσω-
πό τους μελανιάζει!

— Λίγο άκόμα, Φτερωτοί
μου!, φωνάζει ό Σατούρ. Λί-
γο άκόμα και οί 'Υπερανθρώ-
ποι, οί μεγάλοι μας έχθροί,
θά είναι τρία καρβουνισμένα
πτώματα! Τότε ή Γή θά είναι
δική μας κι' έπειτα άπό τή
Γή όλοι οί πλανήτες του ήλι-
ακού συστήματος! Θά...

Σωπαίνει, κυττάζοντας με
άπορία πρós τόν ούρανó. Βλέ-
πει ένα μικρό γυαλιστερό ά-

ερόπλοιο νά κατεβαίνει με ά-
σύλληπτη ταχύτητα και . νά
προσγειώνεται έκατό μέτρα
πιδ πέρα!

'Από τό αερόπλοιο θγαίνει
ένas άντρας με ψηλό, λυγερó
και νευρώδες σώμα. Είναι πα-
ράξενα ντυμένος μ' ένα έφαρ-
μοστό μπλέ παντελόνι, μπότες
και φαρυ άσπρο πουκάμισο.
Στό στήθος του είναι κεντη-
μένο ένα «Ε» κι' ένas μαιάν-
δρος, διακοσμητικό στολίδι
τών 'Αρχαίων Έλλήνων. 'Από
τή ζώνη του κρέμεται ένα με-
γάλο πιστόλι.

Ό Σατούρ άπογειώνεται
και πετάει πρós τό μέρος του,
μά την ίδια στιγμή ό νεοφερ-
μένος, πού δέν είναι άλλος ά-
πό τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τόν

“Ελληνα συνεργάτη τῶν Ὑπερανθρώπων, ἀπογειώνεται κι’ αὐτός!

«Διάθολε!, σκέπτεται ὁ Σατούρ. Ποιὸς εἶναι αὐτός; Κι’ ἄλλος Ὑπεράνθρωπος;»

Καὶ ὀρμάει ἐναντίον του....

Τὸ τέλος τῶν Φτερωτῶν

XΩΡΙΣ νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του καὶ χωρὶς τὸ ὁμορφο, ἀνδροπρεπὲς πρόσωπό του νὰ πάψη νὰ εἶναι ἥρεμο καὶ χαμογελαστό, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο θγάζει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ σκοπεύει.

Εἶναι ἕνα παράξενο πιστόλι ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὰ κοινά.

Τραβάει τὴ σκανδάλη. Δὲν φαίνεται τίποτα. Δὲν ἀκούγεται τίποτα.

Κι’ ὅμως ὁ Σατούρ νοιώθει ἕνα ἀλλόκοτο μούδιασμα σ’ ὅλο του τὸ κορμί κι’ ἕνα διαπεραστικό πόνο στὴν καρδιά, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν χώσει στὸ στήθος ἕνα μαχαίρι!

Τὸ κορμί του, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, κάνει μιὰ ὁλόκληρη στροφὴ στὸν ἀέρα καὶ πέφτει!

Συνέρχεται ὅμως πρὶν καλὰ - καλὰ τὰ πόδια του ἀκουμπήσουν στὸ ἔδαφος καὶ ἀνυψώνεται πάλι μ’ ἕνα τίναγμα. Δὲν πηγαίνει ὅμως τώρα κοντὰ στὸν παράξενο καὶ ἐπικίνδυνο καινούργιο ἀντίπαλό του.

Γυρίζει κοντὰ στοὺς Φτερω-

τοὺς καὶ λέει σὲ μερικοὺς:

— Ἐξοντῶστε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

Οἱ Φτερωτοὶ ὑπακούουν. Σαλεύοντας ἄγρια τὰ πύρινα σπαθιά τους, ὀρμοῦν ἐναντίον τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ἀφήνοντας ἀνατριχιαστικὲς πολεμικὲς ἰαχές.

Μὲ τὴν ἴδια ἡρεμία πάντα, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο θάζει τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του καὶ ἀκουμπάει τὸ χέρι του πάνω στὴ μεγάλη ἀγκράφα τῆς πλατεῖας ζωῆς του.

Οἱ Φτερωτοὶ πέφτουν στὸ ἔδαφος σὰν χτυπημένα πουλιά! Πέφτουν καί, αὐτὴ τὴ φορὰ, μένουν ἀκίνητοι χάμω! Δὲ σηκώνονται πιά! Δὲν ἀνασταίνονται! Δὲν πετοῦν πάλι στὸν ἀέρα!

Εἶναι νεκροὶ αὐτὴ τὴ φορὰ! Νεκροὶ γιὰ πάντα!

Ἡ Σατούρνα, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ σκηνὴ αὐτὴ μὲ κατάπληξι, ὀρμάει τώρα κι’ αὐτὴ ἐναντίον τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο μὲ τὸ ποδῶπο παραμορφωμένο ἀπὸ μανία καὶ μῖσος.

Χαμογελαστός πάντα, ὁ Ἑλληνας θγάζει τὸ περίεργο ἀθόρυβο πιστόλι του, τὸ στρέφει ἐναντίον τῆς καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου σταματᾷ στὸν ἀέρα, κάνει μιὰ στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, πέφτει στὸ ἔδαφος, σηκώνεται πάλι καὶ χυμᾷ γιὰ δευτέρα φορὰ ἐναντίον τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο!

— Φτερωτοί!, οὐρλιάζει ὁ

Σατούρ. 'Επάνω του! "Όλοι μαζί! Κάψτε τον!

Καί όρμάει κι' αυτός μαζί με την Σατούρνα έναντιόν του νεαρού "Ελληνα έπιστήμονα.

Τό χαμόγελο δέ φεύγει από τὰ χείλη του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, καθώς αντιμετωπίζει τή λυσσώδη αὐτή επίθεσι.

Μέ μεγάλη ταχύτητα τὸ δά χτυλό του πιέζει τή σκανδάλη μιὰ, δυό, τρεῖς, τέσσερις φορές!

Τρομεροὶ πόνοι διαπερνοῦν τήν καρδιά τῶν Μαύρων 'Υπερανθρώπων τοῦ Κακοῦ καὶ τὰ κορμιά τους, χτυπημένα ἀπὸ τὴν ἀόρατη δύναμι τοῦ πιστολιοῦ τοῦ "Ελληνα, πέφτουν στὸ ἔδαφος!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ στρατὸς τῶν Φτερωτῶν δαιμόνων παρατάει τοὺς μισοπεθαμένους 'Υπερανθρώπους καὶ χύνεται ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ αντιπάλου τους!

Κρατώντας μὲ τὸ ἓνα χέρι τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ τοῦ στραμμένη πρὸς τοὺς πεσμένους 'Υπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀγγίζει μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τὴν ἀγκράφα τῆς ζώνης του.

Οἱ πιὸ κοντινοὶ ἀπὸ τοὺς Φτερωτοὺς πέφτουν ἀμέσως καὶ μένουν ἀσάλευτοι χάμω, νεκροί, γιὰ πάντα νεκροί!

Οἱ ὑπόλοιποι σπαρταροῦν στὸν ἄερα καὶ κάνουν νὰ φύγουν, μὰ ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πετάει γοργὰ πρὸς τὸ μέρος τους καὶ οἱ Φτερωτοὶ πέφτουν ἕνας - ἕνας μὲ φριχτὲς συσπάσεις.

"Ενας μόνο κατορθώνει νὰ ξεφύγει, μὰ κι' αὐτὸς δὲν πηγαίνει μακριά. Καθὼς ἀπομακρύνεται πᾶνω ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ "Αρη, κουλουριάζεται ξαφνικά καὶ πέφτει ἀνάμεσα στὰ δέντρα!

'Ο Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα ἔχουν στὸ μεταξύ ἀπογειωθῇ καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ὀρμήσουν πάλι ἐναντίον τοῦ "Ελληνα.

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ἀτάραχος πάντα, στρέφεται πρὸς τὸ μέρος τους μὲ τὸ πιστόλι του προτεταμένο.

Πρὶν ὁμῶς πιέση πάλι τή σκανδάλη, οἱ Μαῦροὶ 'Υπερανθρωποὶ τοῦ Κακοῦ γυρίζουν πανικόβλητοι καὶ ξεμακραίνουν πετώντας ὁλοῖσιαι πρὸς τὸν οὐρανό. Βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτη "Αρη καὶ χάνονται μέσα στὸ ἀχανὲς διάστημα!

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο θάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του καὶ προσγειώνεται ἀπαλὰ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη, κοντὰ στοὺς ἀναίσθητους 'Υπερανθρώπους.

Κυττάζει μὲ συμπόνια τὰ συσπασμένα κορμιά τους καὶ τὰ μελανιασμένα πρόσωπά τους.

"Όταν τὸ βλέμμα του σταματάει στὸ κορμὶ καὶ στὸ πρόσωπο τῆς Κόρης τοῦ 'Υπερανθρώπου, μιὰ ἔκφρασι θαθεῖας λύπης ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια του πετοῦν σίθιες θυμοῦ.

Κυττάζει πρὸς τὸν οὐρανό, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν χα

θῇ οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ, καὶ μурμουριζει:

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκριθὰ μιά μέρα, Σατούρ, αὐτὸ πὺ ἔκανες! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης πολὺ ἀκριθὰ! Τὸ καημένο τὸ κοριτσάκι!

Σκύβει πάνω στὴν Ἀστραπή, δοκιμάζει τὸ σφυγμὸ τῆς καὶ ἀνασαίνει μὲ ἀνακούφισι. Ὁ σφυγμὸς τῆς εἶναι κανονικός! Τὸ κοριτσάκι δὲν ἔχει πεθάνει!

Ἐνα παράξενο συναίσθημα γεμίζει τὸν Ἑλληνα, ἓνα συναισθημὰ πὺ τὸν κάνει νὰ ζαρῶσι τὰ φρύδια του μὲ ἀπορία. Νοιώθει σὰν νὰ τοῦ χάρισαν δλόκληρο τὸν κόσμον, σὰν νὰ τοῦ προσέφεραν τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία πὺ μπορεῖ νὰ ὄνειρευτῇ ἄνθρωπος!

Καταλαβαίνει ἑκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο ὅτι ἡ ζωὴ του εἶναι γιὰ πάντα δεμένη μὲ τὴ ζωὴ τῆς Ντιάνας! Καταλαβαίνει ὅτι ἀγαπάει τὴν Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου μὲ μιὰ ἀγάπη ἀπεραντῆ, θαθεῖα καὶ δυνατῆ, πὺ μόνον ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ τὴν τσακίσῃ!

Μιά σιγανὴ κραυγὴ χαρῶς θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του.

Βλέπει τὸ μελανὸ χρώμα τοῦ προσώπου τῆς Ντιάνας, καὶ τῶν δυὸ ἄλλων Ὑπερανθρώπων, νὰ χάνεται σιγά - σιγά καὶ τὸ δέρμα τους νὰ παίρνῃ τὸ φυσικὸ χρώμα του.

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου!, λέει ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Εὐχαριστῶ!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι σαλεύουν

ἐλαφρά. Ὁ ὀργανισμὸς τους, πὺ ἔχει ἀφάνταστὴ ἀντοχὴ, παλεύει νικηφόρα ἐναντίον τοῦ τρομακτικοῦ καὶ θανάσιμου κλονισμοῦ, πὺ εἶχαν προκαλέσει οἱ ἀλεπάλληλες ἐξοντωτικὲς ἡλεκτροπληξίες!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνοίγει τὰ μάτια του, κυττάζει γύρω, βλέπει τὸν Ἑλληνα καὶ τινάζεται ὀρθιος μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες, ἔτοιμος νὰ συγκρουσθῇ μαζί του, περνώντας του γιὰ ἐχθρό!

Μὰ ὁ Κεραυνός, πὺ ἔχει συνέλθῃ κι' αὐτὸς στὸ μεταξὺ, τὸν σταματᾷ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Μὴ, πατέρα!, λέει. Εἶναι σύμμαχός μας! Εἶναι ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο!

— Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο; κάνει ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ ἀπορία. Τί...

Σωπᾷναι κυττάζοντας γύρω τοὺς νεκροὺς Φτερωτοὺς καὶ στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται ἀπεραντὴ ἔκπληξι.

— Εἶναι νεκροί!, μурμουρίζει. Οἱ ἀθάνατοι Φτερωτοὶ εἶναι νεκροί! Ποιὸς τοὺς σκότωσε καὶ πῶς;

— Ἐσὺ πρέπει νὰ τοὺς σκότωσες, Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει ἡ Ἀστραπή κυττάζοντας τὸν Ἑλληνα μὲ θαυμασμὸ στὰ ὁμορφα μάτια τῆς. Βρῆκες τὸ μυστικὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τους; Ἐλυσες τὸ αἰνίγμα τῆς ἀθανασίας τους;

— Ναι!, ἀπαντᾷ ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο χαμογελῶντας. Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀργότερα. Τώρα, ἄς μεταφέρουμε στὴ Γῆ μὲ τὰ ἀερόπλοια τοῦ Σα-

τούρ τούς στρατιώτες, πού είχε αΐχμαλωτίσει!

Γιά μερικές ώρες, οί 'Υπεράνθρωποι κι' ό 'Ελληνας δουλεύουν σκληρά μεταφέροντας στή Γῆ τοὺς χιλιάδες στρατιώτες, πού θρίσκονταν μέσα στίς ὑπόγειες αἰθουσες τοῦ Πλανήτη 'Αρη.

Όταν τελείωσαν, πήγαν σὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ τοῦ ἐξήγησαν ὅτι κάθε κίνδυνος εἶχε περάσει πιά, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχιστρατήγου λάμπει ἀπὸ χαρά.

— Εἶμαι περήφανος γιὰ σὰς, παιδιά μου!, λέει μὲ συγκινημένη φωνή. Σώσατε τὴν 'Αμερικὴ καὶ τὴν 'Ανθρωπότητα! 'Ιδιαίτερα περήφανος εἶμαι γιὰ σένα 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, πού δὲ διέψευσε τίς ἐλπίδες μου! Θερμά συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου! Ζηλεύω τὴν 'Ελλάδα, τὴ μικρὴ σὲ ἔκτασι ἀλλὰ μεγάλη σὲ κατορθώματα πατρίδα σου, πού δοξάζεται πάλι ἀπὸ ἓνα μεγαλοφυές παιδί της! 'Εσεῖς οἱ 'Ελληνες εἶστε παράξενοι ἄνθρωποι! Εἶστε τολμηροί, ἔξυπνοι καὶ πανοῦργοι, σάν τὸν 'Οδυσσεά τὸν πρόγονό σας, καὶ ἔχετε τὴ δύναμι νὰ πηδάτε μὲ μιὰς, κι' ἐκεῖ πού δὲν τὸ περιμένει κανεὶς, ἀπὸ τὰ θάθη τῆς ἀφανείας στὰ ὕψη τῆς δόξης! 'Η 'Ελλάδα ἔχει σώσει κι' ἔχει φωτίσει πολὺς φορὲς τὸν κόσμον καὶ τώρα τὸν σώζει καὶ τὸν φωτίζει πάλι μὲ ἓνα νεαρό παιδί της, ἐσένα 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἤμουν κι' ἐγώ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

'Η διεύθυνσις τοῦ ἀγαπημένου σας περιοδικοῦ «Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» θέλει νὰ στείλῃ σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστες του μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἑορτῶν **κ ά τ ι π ρ ω τ ό τ υ π ο** πού θά τοὺς ἐνθουσιάσῃ!

Δυστυχῶς ὅμως δὲ διαθέτει παρὰ μόνο τίς διευθύνσεις ἐκείνων, πού ἔχουν στείλει ὡς τώρα ἐπιστολὰς στὸν «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ».

Επομένως, ἔσσι ἀναγνώστες θέλουν νὰ πάρουν αὐτὸ τὸ **κ ά τ ι** ἄς μᾶς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους. Τοὺς διαβεβαιώνουμε ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον καὶ τὰ γραμματόσημα!

Τώρα, γιὰ νὰ πληρῶσουν λιγώτερα γραμματόσημα, οἱ ἀναγνώστες μας μποροῦν νὰ στείλουν τὴ διεύθυνσί τους ὅχι μέσα σὲ κλειστὸ φάκελλο, ἀλλὰ μὲ ἀνοιχτὸ φάκελλο ἢ καὶ μὲ ἀπλὴ ταχυδρομικὴ κάρτα. Ρωτήστε σχετικὰ τὸ πιὸ κοντινὸ ταχυδρομεῖο.

Διός σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

'Ελληνας! Καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ συνεργασία σου μὲ τοὺς 'Υπεράνθρωπους θὰ συνεχιστῇ καὶ στὸ μέλλον γιὰ τὸ καλὸ ὁλόκληρης τῆς Γῆς!

Λίγη ώρα αργότερα, στο σπίτι του Γκιμ Μπάρτον, είναι συγκεντρωμένη όλη η συντροφιά. Είναι εκεί ο Έλ Γκρέκο, ο Υπεράνθρωπος, ο Κεραυνός, η Αστραπή, η Έλσα, ο Κοντοστούπης κι ο Τσιπιτοίπ.

Ο Έλ Γκρέκο εξηγεί στους νέους φίλους του πώς είχε κατορθώσει να ανακαλύψει το μυστικό των Φτερωτών και να τους εξοντώσει.

— Ανακάλυψα, λέει, έπειτα από άμέτρητα πειράματα, ότι το αίμα των Φτερωτών διαλυόταν όταν περνούσε από αυτό ένα ώρισμένο ραδιοκύμα! Το πώς το ανακάλυψα αυτό, είναι μια ιστορία γεμάτη χημικούς τύπους και έπιστημονικούς όρους, που θα σ'ας κάνη να νυστάξετε. Εκείνο που μάς ενδιαφέρει είναι ότι μέσα σε λίγα λεπτά κατασκεύασα μια μικροσκοπική συσκευή, που εκπέμπει το κύμα αυτό και την έβαλα πίσω από την άγκράφα της ζώνης μου. Έπειτα, μ' ένα μικροσκοπικό πλανητόπλοιο, που είχα φτιάξει από καιρό, ήρθα στον Άρη...

— Και ήρθες στην ώρα για να μάς σώσης τη ζωή! λέει ο Υπεράνθρωπος. Πώς όμως δεν σου έπετέθησαν ο Σατούρ και η Σατούρνα;

— Μου έπετέθησαν, απαντάει ο Έλ Γκρέκο χαμογελώντας, αλλά τους έτρεψα εις φυγήν με το πιστόλι μου. Το πιστόλι αυτό έχει την ιδιότητα να χτυπάει την καρδιά μ' ένα θουθό ήχητικό κύμα, που την παραλύει για μερικές στιγμές. Ένας κοινός άνθρωπος πεθαίνει άμέσως. Ο Σατούρ κι η Σατούρνα λιποθύμησαν για μια στιγμή μόνο. Αν όμως δεν έφευγαν, ή καρδιά τους θα εξασθενούσε σιγά - σιγά και στο τέλος θα έπεφταν νεκροί! Ας ελπίσουμε ότι μια μέρα θα γίνη αυτό...

Ο Κοντοστούπης βρίσκει την ώρα να κάνη τον παλληκαρά.

— Άγαπητέ μου Έλ Γκρέκο, λέει με στόμφο, δε χρειάζεται το πιστόλι σου! Άρκει νά πέση ο Σατούρ στα χέρια μου καί...

Δέν προλαβαίνει να συνεχίση. Μιά ξαφνική στράκα πάνω στο σθέρκο του κάνει τ'αμάτια του να δούν... άστρα και τη γλώσσα του να κατεβή μια σπιθαμή μέσα στο λαρύγγι του!

Τόν είχε χτυπήσει ο Κεραυνός, μά ο Κοντοστούπης μουρίζει:

— Μ' έφαγες, Έλληνα!

Και πέφτει λιπόθυμος!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Έλληνικό κείμενο υπό θάνου Άστρίτη
 Άποκλειστικότητα «Υπεράνθρωπου». Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις.

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός σας εἶναι μεγάλος γιὰ τὴ νέα γνωριμία πὺν κάνατε στὸ τεῦχος αὐτό. Ὁ Ἑλ Γκρέκο, ὁ μικρὸς Ἕλληνας πὺν ξεκίνησε ἀπὸ μιὰ φτωχογειτονιά τῆς Ἀθῆνας γιὰ νὰ γίνῃ μεγαλοφυῆς ἐπιστήμων καὶ Φρουρὸς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ζωῆς τοῦ Κόσμου, παίρνει γιὰ πρώτη φορὰ μέρος στὸν πόλεμο τῶν Ὑπερανθρώπων ἐναντίον τοῦ Κακοῦ!

Στὸ τεῦχος 32, πὺν κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ἙΛ ΓΚΡΕΚΟ ΠΛΑΝΗΤΗ ΚΡΟΝΟΥ

ὁ Ἑλ Γκρέκο ἀντ'ιμετωπίζει, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἀνθρωπότητας καὶ τὰ καταπληκτικὰ νέα ὅπλα του θριαμβεύουν!

Τὸ τεῦχος ὅμως, στὸ ὅποῖο ὁ Ἑλ Γκρέκο εἶναι πραγματικὰ ἀσύγκριτος, ἄφθαστος, συντριπτικός, εἶναι τὸ 33! Ἐκεῖ, ὁ ἐγκέφαλός του συγκρούεται μ' ἓνα μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλο τοῦ Κακοῦ καὶ ἡ τύχη τοῦ κόσμου παίζεται κορώνα - γράμματα!

Ἀγοράστε ὅλοι τὸ τεῦχος 32 καὶ περιμένετε μὲ ἀγωνία τὸ τεῦχος 33!

Ὁ φίλος σας
ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομοδιαζών Περιοδικόν
Ήρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Αριθ. 31 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τεράτῳνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνῆγι τῶν Ἰπταμένων Δί-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσεται τῇ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεράν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὁκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἐχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας
(Λέκκα 23) οἱ τρεῖς πρῶτοι τόμοι τοῦ «Ὑπερανθρώπου» (τεύχη 1—8,
9—16 καὶ 17—24).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιὰ τίς ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξω-
τερικὸ ἐπιδάρυναι γιὰ ἔξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιὰ ὄσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, διθλιοδετικά ἐκάστου
τόμου δραχ. 5.000.

